

თამაზ გოდერძიშვილი

გადმოქართულებული კიესები



გამომცემლობა „კონტაქტი“
თბილისი
2020

მარიანა იაბლონსკაია

როლი

პიესა-რომანი ორ ნაწილად, ხუთ თავად

მოქმედი პირნი:

თამარ ჩადუნელი – მსახიობი, 29 წლის

დემეტრე – მშენებელი, 37 წლის

გიორგი ბაკაშვილი – დემეტრეს კლასელი 37 წლის

ჟანა – გიორგის ცოლი 37 წლის

პირველი ნაწილი

პირველი თავი

ზამთარია. დიდი ოთახი. ავეჯი თითქმის არ დვას. ლოგინი გასაშლელ საწოლზეა გაშლილი. კაბები, პალტო და სხვა ტანსაცმელი კედელზეა ჩამოკონწიალებული. გიტარაც იქვე კიდია. კუთხეში დვას დიდი ყუთი, რომელსაც ძლიან ჭრელი ნაჭერი აფარია და ზედ ქალის საკმაოდ დიდი თეთრი მარმარილოს ფიგურა დვას; ხელში, ქართლის დედასავით, ზმალი უჭირავს. იატაკი მოფენილია ყვავილებით სავსე სხვადასხვა ზომის შუშისა და თუნუქის ქილებითა და რძის ბოთლებით. ტელეფონიც, მათ შორის, იატაკზე დვას. ჯერ არ ვათენებულა. ოთახს ანათებს მოპირდაპირე სახლის ფანჯრებიდან გადმოსული სინათლე. ოთახში არავინ არის. თუმცა იღება შემოსასვლელი კარი და ისევ სასწრაფოდ იხურება. ოთახში შემოდის ქალი, რომელიც თავშალით ისე შეფუთულა, ცხვირი ძლივს მოუჩანს, კედროსა და შვებრას კართან დატოვებს, ფანჯარასთან მივა და ვააბოლებს. თენდება. ქალი კი ისევ დვას და ისევ ექაჩება. მოპირდაპირე სახლის ფანჯრებში სინათლე ქრება; ის კი ისევ დვას. როცა კარვად ინათებს, ქალი მოიხსნის რამდენიმე თავშალს, უხეშ, შავ ტანსაცმელსაც იხდის და შავი ფერის საცურაო კოსტუმის ამარა რჩება. თურმე ეს არსება გამხდარი, კონტა ახალგაზრდა ქალი ყოფილა. ქალი იღებს სკამს, ოთახის შუაში დადვამს, ცალი ხელით სკამის ზურვს მოეჭიდება და ხელა, მოხდენილად, ლამაზად იწყებს ვარჯიშს. თან ითვლის: ერთი და ორი, დაა – სამი, დაა – ოთხი. შემოსასვლელი კარის ზარია. თამარი სასწრაფოდ გადაიცვამს ძველ, გაცვეთილ ხალათს და კართან მიიბრუნს.

თამარი – ვინ არის? (კარს იქით სდუმან) ვინ ბრძანდებით? (ისევ სიჩუმეა. მხრებს აიჩეჩავს, ოთახში ბრუნდება. ხალათს ვაიხდის, სკამთან მივა და... ისევ ზარია. უკვირს, ისევ ჩაიცვამს ხალათს და ისევ კართან მიიბრუნს) ვინ არის?

დემეტრე – (ხმა კარს მიღმა) მსახიობი ჩაღუნელი მინდოდა მენახა... თუ აქ ცხოვრობს... რა თქმა უნდა.

თამარი – აქ ცხოვრობს. (კარს აღებს) მე ვახლავართ. (კართან დვას დემეტრე. ცალ ხელში დიდი თაიგული უჭირავს, მეორეში – ჩანთა. პაუზა) რა გნებავთ? (დემეტრე დუმს) გისმენთ!

დემეტრე – მომიტყვევო, თუ ღმერთი გწამთ. ალბათ, უცნაურად მოგეჩვენებათ, ასე ჩვენში არ იქცევიან... მაგრამ უცებ ახლოს რომ დაგინახეთ... ისე ავლელდი, ისე შევცბუნდი და ისე უხერხულად ვიგრძენი თავი, რომ... თანაც კარს მიღმა, უმაღლესი ვიცანი თქვენი ხმა და გავიფიქრე, ამ დილაადრიან კიდევ კარგი თქვენიანებიდან სხვა არავინ შევაწუხებ-მეთქი. სცენაზე, იმ კაშკაშა სინათლეში, მოლანდებასავით ბრწყინავდით, არა მჯეროდა, ნამდვილად თუ არსებობდით და უცებ... ასე ახლოს, ჩემს გვერდით რომ დაგინახეთ, ამ ძველ ხალათში...

თამარი – თქვენ გეგონათ ამ სისხამ დილით სამეფლისოდ გამობრანჭული დაგხვდებოდით? რომ გაგეფრთხილებინეთ, მეწვეოდით, რაღაცას მაინც გადავიცვამდი.

დემეტრე – მესმის, რომ ჩემი საქციელი კანდიერება, უტიფრობა, უმსგავსობა და უხამსობაც კია, მაგრამ... საქმე ის არის, რომ ყვავილები გუშინ ვიყიდე... ეს კი არა, გუშინდელი ყვავილები... რომლებმაც უთქვენოდ ძალიან მოიწყინეს. მინდოდა, თქვენთან შემოვსულიყავი, მაგრამ იმდენი ყვავილები და თაიგული მოჰქონდათ, რომ როგორღაც შემოვცხვავ, მარაქაში გავრეულიყავი. მერე სამსახურებრივი გასასვლელის წინ ავიტუხე, დიდხანს გიცადეთ, ვიდრე მთელ შენობაში სინათლე არ ჩაქრა, მაგრამ... ეტყობა, სხვა კარიდან გახვედით. ისე გავთავხედდი, ისე გავთავხედდი, რომ გუშინვე შევეცადე თქვენი ტელეფონის ნომერი გამეგო; მინდოდა, წესიერად, საუკეთესოდ აღზრდილი ადამიანივით მოვქცეულიყავი; დამერეკა და თუ თქვენ საწინააღმდეგო არაფერი გექნებოდათ, შეხვედრაზე შევთანხმებულიყავით. მაგრამ, სამწუხაროდ, მიპასუხეს, ქალაქის ტელეფონი არა აქვსო და მობილურზეც უარი მითხრეს. სხვა გზა რომ ვერ ვნახე, ამ დილით დავადექი თავზე ცნობათა ბიუროს და თქვენი მისამართი გავიგე. მართალია, მამათქვენისა და თქვენი სახელი და თქვენი დაბადების ადგილი არ ვიცოდი... თქვენებს სძინავთ?.. მაგრამ ისე ვთხოვე, ისე ვემუდარე, რომ ჩემი მწირი ცნობებიც საკმარისი აღმოჩნდა. *(პაუზა)* რა თქმა უნდა, კარგად მესმის, ეს კანდიერი, თავხედური საქციელია, რასაც უკიდურესად ვნანობ, მაგრამ ნება მიბოძეთ, გადმოგცეთ,... არა, მოვიძვნათ... არა, თუ შეიძლება, გამომართვით რა, ეს თაიგული... *(თამარი უმოძრაოდ დგას და შესტყერის)* ვიცი, გატყობთ, რომ მიჯავრდებით, ასე ადრე და გაუფრთხილებლად მოვედი, მაგრამ კარგა ხანია ვიცდიდი... თქვენ

სახლთან რომ მოვედი, ჯერ კიდევ ბნელოდა... ეტყობა, საჭიროზე ნაკლები ვიცადა... ძალიან, ძალიან მინდოდა, შინ დამხვედროდით. ასე ვფიქრობდი, თუ ვერ მივუსწრებ, მერე ველარასოდეს ვნახავ-მეთქი! ამისათვის თქვენთანების შეწუხებასაც არ მოვერიდე. ალბათ, ზარის ხმამ ყველანი გაგაღვიძათ... მაგრამ რა ვქნა?! ისე ძალიან მინდოდა ეს ყვაილები თქვენს ფეხთა წინ დამეყარა... გამომართვით რა! თქმა არ უნდა, უფრო მეტის ღირსი ხართ... ისე მშვენივრად ითამაშეთ წუხელ, ისე ბრწყინვალედ... ძალიან მომეწონა. *(თამარი დვას და შესტკერის)* კი, მაგრამ არა გცივათ, ღირეზე ორპირ ქარში რომ დგახართ? თანაც უსახელოებო ხალათში? აი, ჩემი კაშნე მოიხვიეთ, ძალიან დიდია!

თამარი – *(იციანის)* რომ მციოდეს, რაიმეს მოვიცვამდი საკუთარი გარდერობიდან. ეს ხომ ჩემი ბინაა! *(როგორც იქნა, გამოართვა თაივული)* გამაღობ.

დემეტრე – საშინლად მიხარია, ასე ახლოს რომ გხედავთ. ძალიან, ძალიან, ძალიან... არ მინდოდა... ერთი სიტყვით, ვერც კი წარმოვიდგინე, რომ ველარასოდეს ვნახავდით. თუ შეიძლება... თუ, რა თქმა უნდა, ძალიან არ შეწუხდებით, ჩემი ტელეფონის ნომერი ჩაიწერეთ, ეგებ, ოდესმე, ღმერთმა ნუ ქნას, საქმე გამოგელით, ან მოიწყინოთ, დამირეკეთ. ვერც წარმოიდგენთ, რარიც გამახარებთ... დამიჯერეთ, ამას გულწრფელად გთხოვთ, გემუდარებით. *(პაუზა)*

თამარი – რა გაეწვობა, შემოდით. ცოტა... ცოტა კი არა, კარგა მაგრა არეული მაქვს აქაურობა... *(შეაჩერებს)* ერთი წუთი მადროვით... *(ოთახში შევა. ვედროს საწოლქვეშ ფეხით შეაცურებს, შეაბრას კაბებს ამოაფარებს, საწოლს ჭრელ საბანს დააფარებს)* მობრძანდით.

დემეტრე – დამიჯერეთ, ასე თავხედურად არ ვისარგებლებდი თქვენი სტუმართმოყვარეობით, რომ პანიკურად არ მშინებოდა, მოჩვენებასავით არ გაქრეს და არ დამეკარგოს-მეთქი. რასაკვირველია, შემეძლო, ყოველდღე მებარა თეატრში და მეცქირა თქვენთვის, მაგრამ ახლო მომავალში, ამ თვის ბოლომდე გამოკრულ აფიშაზე თქვენი გვარი ვერ ამოვიკითხე. თვიური პროგრამაც შევიძინე, მაგრამ ვერც იქ ვიპოვნეთ. მე კი ძალიან მინდოდა... ვიცი, ამას არ უნდა ვამბობდე და ასე არ უნდა ვთავხედობდე, მაგრამ ძალიან მინდოდა გამეცნეთ და თუ

თქვენ ამის საწინააღმდეგოდ რაიმე მიზეზი არ გექნებოდათ, ეს ნაცნობობა გაგვეხანგრძლივებინა.

თამარი – *(ივინის. ცარიელ ქელას იპოვნის და ყვავილებს ჩააწყობს)*
საკმაოდ უცნაური ვინმე ყოფილხართ! პალტო გაიხადეთ. გაიხადეთ, გაიხადეთ! სწორედ ახლა ამის საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს. კედელზე ცარიელი ლურსმანი იქნება და ჩამოკიდეთ... და დაბრძანდით! დაბრძანდით ნებისმიერ სკამზე, ოღონდ, გაფრთხილებთ, ერთ-ერთს ფეხი მორყეული აქვს.

დემეტრე – აი, ტელეფონი გქონიათ, რატომ მითხრეს, არა აქვსო?! გეფიცებით, ცნობათა ბიურო ავიკელი. არ მინდა, მატყუარა გეგონოთ. ზუსტად ასე მითხრეს, ამ გვარზე ტელეფონი არ ირიცხებაო. ჯერ არ ჩაგირთეს?

თამარი – ეს მეზობლის ტელეფონია. როგორც შეამჩნევდით, სახლი ახლახანს ააშენეს და მერიისთვის ჯერ არ ჩაუბარებიათ. ჩემი მეზობლები გაზის ჩართვას უცდიან და ვიდრე საცხოვრებლად გადმოვლენ, ტელეფონი მათხოვეს. მობილური ახალი ხილია და ჯერ არ შემიძენია. აქ ჩემს გარდა არაფერს ცხოვრობს, თუ კიდევ გექნებათ შეკითხვები, შევეცდები, გიპასუხოთ. ახლა კი, თუ არ შეწუხდებით, ჩემსკენ ზურგი დაბრძანდით, ეკზერსისის დამთავრება ვერ მოვასწარი და უნდა მაცალოთ.

დემეტრე – უკაცრავად, რა ვერ მოასწარი?

თამარი – სამწუხაროა, რომ სპექტაკლის შემდეგ, დილაადრიან, თეატრმცოდნე კრიტიკოსმა არ მომართვა ყვავილები.

დემეტრე – როგორ მიხვდით, თეატრმცოდნე რომ არა ვარ?

თამარი – ხელოვნებასთან რაიმე შეხება რომ გქონდეთ, ეკზერსისი რა არისო, არა მკითხავდით. ეკზერსისი საბალეტო მოძრაობათა სისტემაა. მაპატიეთ, მაგრამ თქვენი თანდასწრებით უნდა ვივარჯიშო. ეს ვარჯიში ერთ დღეს მაინც რომ გამოვტოვო, ასე მგონია, ბავშვებისა არ იყოს, სხვისი სათამაშო შევირჩინე.

დემეტრე – ეგებ, აჯობებს, წავიდე და მოგვიანებით დავბრუნდე, თუ, რა თქმა უნდა, ნებას მომცემთ.

თამარი – არა, არა, ხელს ვერ შემიშლით. ჩემთვის ახლა უკეთესიც არის, ვისაუბროთ, ანუ, როგორც ამბობენ, ვილაყბოთ. ოღონდ, ზურგი დამიჯექით. ანდა, უკეთესია ფანჯარაში იტყიროთ, ათას რაიმე საინტერესოს დაინახავთ. *(დემეტრე ფანჯარასთან მივა. თამარი ხალათის ვახლას დააპირებს, მაგრამ გადაიფიქრებს და სკამთან მივა, ეკზერსისს ავრძელებს. ისძის: ერთი დაა, ორი დაა და ა.შ.)*

დემეტრე – გუშინ თეატრში რომც არ ვყოფილიყავი და ყველაფერი საკუთარი თვალით არ მენახა, ამ უამრავი ყვავილის შემხედვარე, მაინც მივხვდებოდი, მსახიობი რომ ბრძანდებით და უკანასკნელ ჟამს არაჩვეულებრივი წარმატება გქონდათ. ამ ოთახზე ძველებურად და სენტიმენტალურად შეიძლება ითქვას: ყვავილებში იძირებაო. ამ სიმღერას თუ მოესწართ: „ყვავილებში დამეკარგე, ყვავილივით პაწაწინა“.

თამარი – მართალსა ბრძანებთ. მსახიობები, განსაკუთრებით, ქალები, ბედნიერი ხალხია! ჩვენ მთელი ქვეყნის ქალთაგან იმითაც გამოვირჩევით, რომ ყვავილებს დაკრძალვის დღის ჩათვლითაც გვჩუქნიან. ერთი დაა... ორი დაა...

დემეტრე – მომიტყევთ, რომ გაცივდებით, მაგრამ ბალეტი თქვენი ჰობია?

თამარი – ერთი დაა, ორი დაა! არა, რას ბრძანებთ?! ვერ ვიტან ბალერინების პრანჭვა-გრეხას!! ერთი და... ორი და...

დემეტრე – ესე იგი, დრამის მსახიობისთვის აუცილებელი ყოფილა!

თამარი – ერთი დაა... ორი დაა... პრინციპში აუცილებელი არ არის, მაგრამ იმ მსახიობისთვის, წარმატებულ მომავალს ვინც იმედოვნებს, აუცილებელზე აუცილებელია!! ვერც წარმოიდგენთ, ჩემი ასაკის მსახიობი ქალი რამდენს ჯახირობს, რომ ფორმაში იყოს. ერთი დაა... ორი დაა... და თავს იმიტომ ვიკლავთ, რომ რეჟისორისგან მხოლოდ და მხოლოდ ეს ფრაზა გავიგონოთ: დღეს არა გვიშავს რა, ჩადუნელო! ერთი დაა... ორი დაა...

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – ერთი დაა... ორი დაა... ცოდვილობ, წვალობ, საკუთარ სხეულს ანაწევრებ: ცალკე თვალებს ავარჯიშებ, ცალკე – ტუჩებს, ცალკე – წარბებს, მუხლებს, ქუსლებს, წამწამებს, ილიებს, იდაყვებს, კისერს და ასე შემდეგ და... ერთი დაა... ორი დაა... სამი დაა... ოთხი დაა...

დემეტრე – რამდენადაც ვხედავ, თქვენ ყველაფერი ჩამოთვლილი ისედაც ულამაზესი გაქვთ.

თამარი – ერთი დაა... ორი დაა... ჩემს ასაკში ისედაც ლამაზი უკვე არაფერი აღარ არის! ერთი დაა... ორი დაა...

დემეტრე – ძალიან მიკვირს?! სულ არ კეკლუცობთ. პირიქით, რატომღაც ჯიუტად აწვებით თქვენს, ასე ვთქვათ, „ხანდაზმულობას“. რატომ მიაბობთ ამ ყველაფერს?

თამარი – ერთი დაა... ორი დაა... საშინლად ცდებით. მე უსაშველოდ კეკელუცობ. ნუთუ ვერ შეამჩნიეთ, თქვენი შემოსვლის პირველივე წამებიდან ვცდილობ, შემაქოთ! ერთი დაა... ორი დაა... ოღონდ, სხვებისაგან განსხვავებით, მე პროფესიონალი კეკელუცი განსაზღვრეთ. მირჩევენია, უფრო მეტად ჩემს გარეგნობაზე მუშაობის შედეგად მიღწეული წარმატებებით ვიამაყო, ვიდრე ასაკისა მრცხვენოდე. ეს სავსებით გასაგებიც არის; ჩემი მცდელობა და წვალება ჩემი საშუალოს ძირითადი შემადგენელია. ერთი დაა... ერთი – ორი, სამი ოთხი... *(მკირე პაუზა)* რატომ არ მესმის შეძახილი: „შენს ჯაფასა და ოფლის ღვრას ფუჭად არ ჩაუვლია! ყოჩად, რა კარგად შენახულხარ, შე ასეთო და ისეთო?“

დემეტრე – იმიტომ, რომ თქვენ შესანახი არაფერი გჭირთ. თქვენ ძალიან ახალგაზრდა ხართ და სულ ტყუილად და ნაადრევად გადაშვებულხართ სიბერესთან საბრძოლველად. მაგრამ გამოვტიყდებით, ძალიან დამინტერესეთ. თუ ჩემთან საუბარში ასეთი გულახდილობა გამოიჩინეთ, ეგებ, გამანდოთ, რამდენი წლისა ბრძანდებით? თქვენი ნებაა... რა თქმა უნდა, პასუხი აუცილებელი არ არის...

თამარი – ერთი დაა... ორი დაა... ამ შეკითხვაზე მსახიობი ქალი მხოლოდ ორ ადამიანს ეუბნება ზუსტ პასუხს: ექიმსა და პოლიციელს, თანაც თუ აიძულებენ. ყველა დანარჩენ დაინტერესებულ პირს მოატყუებს. მაგრამ, რადგანაც სრულიად მოულოდნელად ჩვენ შორის ასეთი გულახდილი საუბარი ჩამოვარდა, გეტყვით... ერთი დაა... ორი დაა... ოცდაშვიდისა ვარ... უკვე... სამწუხაროდ.

დემეტრე – მართლა? ბევრად უფრო ახალგაზრდულად გამოიყურებით. სიმართლეს გეტყვით: მრცხვენოდა კიდეც თქვენი სათაკილო ახალგაზრდობისა. ჩემთან შედარებით პაწაწუნა გოგონა ხართ. მე ოცდაჩვიდმეტისა განსაზღვრეთ!!

თამარი – *(ვარჯიშს ამთავრებს)* ერთი და... ორი და... სამი და... ოთხი! ესაც ასე. ახლა ჩაიდანს დავდგამ. ალბათ, ჯერ არ გისაუზმიათ?

დემეტრე – არა, არ არის საჭირო. გეახელით. თუ ღმერთი გწამთ, ნუ შეწუხდებით.

თამარი – სულ ერთია, შინ მაინც არაფერი მაქვს. რომ არ გავსუქდე, სახლში არანაირ პროდუქტს არ ვაჭაჭანებ. ესაც არ იყოს, სტუმრებს არ ველოდი. მარკეტში კი ვერ ჩავირბენ, მიზეზთა გამო.

დემეტრე – არც არის საჭირო. ვისაუზმე.

თამარი – ასე რომ, ჩაის სმას ამ პროცედურას სიმბოლურად თუ ვუწოდებთ... *(კედლიდან ტანსაცმელს ჩამოხსნის და გადის. მარტოდ დარჩენილი დემეტრე ინტერესით ათვალიერებს ოთახს, ქილებსა და ბოთლებს, მარმარილოს ფიგურას, გიტარას. შემოდის გამოპრანჭული თამარი)*

დემეტრე – ძველი ბერბიჭასავით ცხოვრობთ. თითქოს აქაურობას და იმ ბერბიჭასაც მოხუცი ქვრივი უვლიდეს. ქვრივს ყვავილები და ეს ქანდაკება მაგონებს. უცოლო კაცს კი სხვა დანარჩენი; განსაკუთრებით, გიტარა, ასე უდარდელად რომ კიღია კედელზე. ეს, ალბათ, ძველებური და ძალიან ძვირფასი ქანდაკებაა?

თამარი – დიას, მართლაც ძველებური ნამუშევარია. არა მგონია, ძვირი ღირდეს; თუმცა, არც მომსაზრებია შემეფასებინა. ძვირფასი კი ნამდვილად არის. ეს ბებიჩემის დის ქანდაკებაა.

დემეტრე – ცხენები აინტერესებდა თუ მხედარი იყო?

თამარი – არა, ისიც მსახიობი იყო. მენშევიკებს პარიზში გაჰყვა და თეატრში დაიწყო მუშაობა. ფრანგულს პატარაობიდან სწავლობდა. ეს ფრიად ნაღვლიანი ამბავია. თეატრში ბებიჩემი ახალგაზრდა ფრანგმა მოქანდაკემ ნახა და გამოძერწა. აღარ მახსოვს, რასინისა თუ კორნელის რომელიღაც პიესის პერსონაჟია. ერთხელ ბებიჩემი პარიზში მოღვაწე ქართველ კრიტიკოსს უნახავს. მეორე დღეს „ფიგაროში“ უშველებელი სტატია დაუბეჭდავს. სილამაზეს ძალიან უქებდა, აღნაგობასაც, პლასტიკასაც, მაგრამ ძალიან უნიჭოაო, სასტიკად აკრიტიკებდა. მალე ღვთისმშობლის ტაძარში ჯვარი დაუწერიათ. ეტყობა, მეუღლემ ბებიჩემი დაარწმუნა, მსახიობობას შეშვებოდა. ყოველ შემთხვევაში, ქორწინების შემდეგ ბებია სცენაზე აღარ გამოჩენილა.

დემეტრე – მერე და ეგ არის ნაღვლიანი ამბავი? ჩემის აზრით, მშვენიერი ისტორიაა.

თამარი – ასე გგონიათ? წავალ, ჩაიდანს მოვიტან. *(გადის და ჩაიდანთან დაბრუნდება)*

დემეტრე – ისე მეჩვენება, აქ დიდი ხანი არ არის ცხოვრობთ.

თამარი – არ გეჩვენებათ, ასეა. თბილისში წელიწადნახევარია გადმოვედი. ბათუმელი ვარ.

დემეტრე – უცნაური დამთხვევაა. მეც წელიწადზე ოდნავ მეტია აქ ვცხოვრობ. ძლივს არ ვიპოვეთ რაღაც საერთო!! ოღონდ, ასეთი მაგარი ოთახი ჯერ არა მაქვს.

თამარი – *(ჩაის ასხამს)* მიირთვით. შესატანებელი არაფერი მაქვს, ამ დამარილებული ორცხობილის მეტი. ტკბილ ჩაის უხდება. ეს ცარიელი ოთახი გეჩვენებათ კარგად? თქვენ სად ცხოვრობთ?

დემეტრე – დიდ დიღომში, ერთი ძველი სახლის სხვენზე, ახლა რომ მანსარდას ეძახიან. ესე იგი, ჩვენ, ორივენი ახალმოსახლენი ვართ ამ უძველეს ქალაქში. რა უცნაური თანხვედრაა, არა?

თამარი – რატომ არის უცნაური? ყოველი დროის ყოველ ქვეყანაში ადამიანები ისწრაფოდნენ დედაქალაქისკენ წარმატების, სახელის, ბედნიერების, ფულის, ფუფუნებისა და კიდევ ვინ მოსთვლის, რის მოსახვეჭად. მთელი მსოფლიოს რომანები სავესეა ასეთი სიუჟეტებით; ყველა დროისა და ყველა ხალხის ოცნება ეს იყო.

დემეტრე – თქვენ? თქვენ რამ ჩამოგიყვანათ?

თამარი – ნუთუ ამდენ ხანს ვერ მიხვდით?! სახელის მოსახვეჭად გეახელით! მე ხომ მსახიობი ვარ. თანაც საკმაოდ თავმოყვარე და პატივმოყვარე!! მინდა ყველაზე დიდ თეატრში ყველაზე კარგი როლები ვითამაშო. მინდა, ჩემს სპექტაკლზე ისეთი ანშლაგები იყოს, ჭაღებზე ეკიდოს მაყურებელი.

დემეტრე – ყველა ნატვრა აგზდენიათ და ეგ არის. მართალია, გუშინ რომ ითამაშეთ, ის თეატრი ყველაზე დიდი არ არის, მაგრამ თქვენ მთავარ როლს თამაშობდით და თეატრიც თითქმის სავესე იყო. მოსალოცად გქონიათ საქმე. ნუთუ ბედნიერებას არა გრძნობთ? *(პაუზა)*

თამარი – ვგრძნობ, როგორ არა. მოკლე ვადაში ბევრს მივაღწიე. დედაქალაქის თეატრში მთავარი როლის შესასრულებლად მომიწვიეს. მართალი ბრძანდებით. რა თქმა უნდა, ბედმა გამიღიმა. თქვენ? თქვენ რისთვის ჩამობრძანდით? დედაქალაქურ თავგადასავლებს ეძებთ?

დემეტრე – *(აცინის)* არა, რას ბრძანებთ?! ამისთვის როგორ ჩამოვიდოდი?

თამარი – ესე იგი, თქვენც პატივმოყვარე ყოფილხართ.

დემეტრე – არა, თითქოს არც პატივმოყვარე ვარ და არც ამბიციური. უბრალოდ, ჩემი საქმე მიყვარს. მე ტიუმენში საპროექტო ინსტიტუტის მთავარ ინჟინრად ვმუშაობდი. მაგრამ იცით, იქ რატომღაც გაუბედავად, ფრთხილად მუშაობენ. სულ მოსკოვისკენ უჭირავთ თვალი. მაგალითს მოვიტან. ერთი, ჩემი აზრით, საუკეთესო იდეა მქონდა მაღლივი შენობების ბლოკით

შენების თაობაზე. ჩემი გამოგონება ამ ბლოკების კონსტრუქციას ეხებოდა. მაგრამ ტოუმენში ამ იდეას განხორციელება არ ეწერა: გზებს მიხშობდნენ. აქ კი ამ პრობლემაზე სამშენებლო დარგის მთელი დეპარტამენტი მუშაობს. კარგად შემზღვენ. წამყვან ინჟინრად დამნიშნეს. ერთი სიტყვით, კმაყოფილი ვარ. მე ხომ ცხოვრებაში ამ ჩემი ხელობის მეტი არაფერი გამაჩნია!

თამარი – როგორც გავიგე, თქვენი იდეის განსახორციელებლად არც კი გიბრძოლიათ, ისე დაითესეთ!

დემეტრე – ვერე გამოვიდა. სწორედ რომ დავითესე. ამას გარდა, ძალიან ქურდობდნენ. პირდაპირ სამშენებლო მოედნიდან ჰყიდდნენ მასალებს. ამას კი ვერ შევგეუე და ვერც შევგეუები. ისე, ჩვენში დარჩეს და, აქაც ცოტ-ცოტას იპარავენ, მაგრამ ისე თავხედურად – არა!

თამარი – თქვენ შეგეძლოთ საქმე გამოგესწორებინათ; მთავარი ინჟინერი ვიყავო, ამბობთ. დაგეხსნათ ქურდები, კონტროლის პალატიდან მონიტორინგის ჯგუფი მოგეწვიათ.

დემეტრე – ვიწვევდი, ვიწვევდი, მაგრამ...

თამარი – ჩაი მიირთვით, თორემ სულ გავიცვივებათ. ორცხოზობილაც გასინჯეთ. მუქი ფერისა მიირთვით, მე უფრო ეგეთი მომწონს.

დემეტრე – ნუ წუხდებით. ნასაუზმევი ვარ. ერთი რამ მაინტერესებს; ამ ქილებსა და ბოთლებში ყვავილებს როცა ღვამთ, წყალს რატომ არ უსხამთ?

თამარი – რა საჭიროა? მაინც გახმებიან.

დემეტრე – კი, მაგრამ წყალში ხომ უფრო დიდხანს იცოცხლებენ?!

თამარი – ერთი-ორი დღით! რა განსხვავებაა? გასახმობად მაინც განწირულები არიან. სამაგიეროდ, უწყლოდ ცუდი სუნი არ ასდით. ყვავილჩადგმული წყალი ძალიან სწრაფად ყოვლდება.

დემეტრე – წყალი არ აყროვდება, თუ ყოველდღე გამოცვლით და ღეროებსაც გამდინარე წყლით ჩამორეცხავთ.

თამარი – აი, ხომ ხედავთ? წყალს თუ დაუუსხამ, მერე მთელი დღე და ღამეც ამათ მოვლაში უნდა ვიყო. მე კი შინ თითქმის არა ვარ.

დემეტრე – თეატრში ასე დაკავებული ხართ?

თამარი – *(პაუზის მერე)* დიას.

დემეტრე – იცით, გუშინდელი თქვენი თამაშის რომელი ადგილები მომეწონა?

თამარი – რომელი?

დემეტრე – როცა სდუმდით.

თამარი – დრამის მსახიობისთვის ფრიად საეჭვო კომპლიმენტია. ამ რეპლიკით ბალერინებს უფრო გაახარებდით.

დემეტრე – რას ბრძანებთ?! დამიჯერეთ, თქვენ დუმილის განსაკუთრებული ნიჭი გაქვთ. როცა ჩუმი ხართ, თვალს ვერ მოგწყვიტავთ კაცი. მხოლოდ დემეტრე უწყის, როგორი არაჩვეულებრივი აზრები იბადებიან: ნათელი და თანაც სევდიანი, სევდიანი და თანაც ნათელი. ამას როგორ ასერხებთ?

თამარი – თქვენ მართლა მაზალო ვინმე ხართ. გუშინ, ჩუმიდ თუ ვიყავი, უფრო ხშირად იმ ტექსტს ვისწავნი, რომელიც შემდგომ უნდა მეთქვას! ამ როლის შესასრულებლად მხოლოდ სამი რეპეტიცია მქონდა.

დემეტრე – ისე, წესით, მაგისტრანა როლს რამდენი რეპეტიცია დასჭირდება?

თამარი – დედაქალაქში – სამოცი ან სამოცდაათი.

დემეტრე – რა უბედურებაა! მაგრამ მაინც მგონია, რომ ცილს სწამებთ საკუთარ თავს. სცენაზე თქვენს დუმილში არის რაღაც არაჩვეულებრივად გასაოცარი... განსაკუთრებული. დარწმუნებული ვარ, რომ ადამიანს, რომელსაც შეუძლია ასეთი დუმილი, რომელიც პარტნიორს ასე შთაგონებული უგდებს ყურს, ბევრი რამ ექნება სათქმელი.

თამარი – თქვენ მართლაც მაზალო კაცი ხართ, თანაც ჯიუტი.

დემეტრე – რას ჩააცივდით ამ „მაზალოს“. ამ სიტყვას ჩვენ ბავშვობაში ვხმარობდით. თქვენ, წესით, არ უნდა მოსწრებოდით.

თამარი – ამ სიტყვას თქვენებური გაგებით არ ვხმარობ. „მაზალოს“ სასაცილოსთან ერთად სევდაც ურევია. *(პაუზა)*.

დემეტრე – რა უნდა დაგიჩვენოთ ისეთი, ამ ტელეფონის ზარს ასე რომ ელოდებით?

თამარი – ოჰო, თქვენ მშენებელთან ერთად დამწყები ტელეპატიც ყოფილხართ! აზრებს მხოლოდ მცირე მანძილზე კითხულობთ თუ დიდხელადაც შეგიძლიათ?

დემეტრე – ამას რა მიხვედრა უნდა: თვალი სულ ტელეფონზე გიჭირავთ.

თამარი – მოგჩვენებიათ! ზარს მართლაც ველოდები. უნდა შემატყობინონ, გვაქვს თუ არა სალამოს რეპეტიცია.

დემეტრე – იცით, გუშინ რატომ მომეწონა ასე თქვენი სიჩუმე?

თამარი – ვიცი. ალბათ, ლაპარაკისას ნაოჭები მიჩნდება სახეზე, შუბლზე ან ტუჩების გარშემო. მამაკაცებს ეს არ მოსწონთ.

დემეტრე – არა. იმიტომ, რომ, ძალიან დიდ ბოდიშს კი ვინდი ავტორთან, მაგრამ ტექსტი ნამეტანი უვარგისი იყო...

თამარი – მართალია. მეც ვაღიარებ, რომ სუსტი პიესაა.

დემეტრე – ძალიან მინდა, სხვა სპექტაკლში გნახოთ. თეატრი კარგად ვიცი-მეთქი, ვერ დავიტრაბახებ, მაგრამ ხშირად დავდივარ. ერთი დასკვნა გამოვიტანე: კლასიკა მირჩევნია. ამ პიესებმა ათწლეულებსა და ზოგმა ასწლეულებს გაუძლო, კარგი ღვინოსავით. რომელ კლასიკურ პიესაში თამაშობთ? (*თამარი დუმს*) ხომ არ გამიჯავრდებით, სამზარეულოში გავიდე და ამ ქილებსა და ბოთლებში წყალი ჩავასხა? რატომღაც უხერხულად ვგრძნობ თავს.

თამარი – მაშინ კიდევ ერთი გასაღები უნდა შევუკვეთო თქვენთვის, დიდი დიდმიდან „მარშრუტკით“ რომ იართო და ყვავილებს მიხედოთ. ხომ გითხარით, შინ თითქმის არა ვარ და თანაც სიღამაჰლის სუნს ვერ ვიტან!

დემეტრე – მაპატიეთ. არ მიპასუხეთ: რომელ კლასიკურ პიესაშია შესაძლებელი თქვენი ნახვა?

თამარი – არცერთში.

დემეტრე – რატომ? კლასიკა არ მოგწონთ?

თამარი – რომელი საათია?

დემეტრე – თორმეტის თხუთმეტი წუთია. მგონი, ყურს არ მივდებთ. ნუთუ ისე ძალიან გაინტერესებთ საღამოს რეპეტიცია, რომ სტუმარს ყურს არ უგდებთ?

თამარი – დიახ! დიახ! გამოცანა გერგებათ! ტელეფონის ზარს ველოდები! ახლა ამაზე მეტის არაფრის კეთება არ შემიძლია! მართალი ბრძანდებით: თითქმის არ მესმის, რას ლაპარაკობთ! თქვენ კი არა, რასაც ვპასუხობთ, ისიც კი თავად არ მესმის. გამიგეთ; მე ველოდები ზარს, რომელზედაც მთელი ჩემი სიცოცხლეა დამოკიდებული!!!

დემეტრე – სულელი ვარ! აქამდე უნდა წავსულიყავი.

თამარი – პირიქით! იჯექით. ნუთუ არ გეცმით: გინდა ასეთი ზარისთვის ვიცდია მარტოდმარტოს და გინდა ავადმყოფთა გრძელ რიგში მჯდარხარ სურათის გადასაღებად ექოსკოპიაზე, სადაც ონკოლოგმა გაგაგზავნა!

დემეტრე – რა უბედურებაა! გამოგიცდიათ?

თამარი – დიას.

დემეტრე – რა უბედურებაა! (*პაუზა*) ესე იგი, ბედმა გამილიმა და თქვენთან საშინლად საჭირო დროს აღმოვჩნდი?

თამარი – მაშ, ვინ გეგონეთ? ქალი, რომელიც პირველსავე შემხვედრს შინ შეიტყუებს? თუ იფიქრეთ, პირველივე ნახვით გავვძირეო?

დემეტრე – (*შეცდა*) დამიჯერეთ: რაც უნდა მოხდეს, თქვენზე აუგს ვერაფერი მათქმევინებს... ჩემს თავს კი საკმაოდ მდაბლად ვაფასებ. გულახდილად მითხარით: ხელს მართლა არ გიშლით? (*დაჯდა*)

თამარი – არასოდეს შეგიძინევათ, რა რეგენები და ჯიუტები არიან ეს ტელეფონის აპარატები? თუკი რაიმე მნიშვნელოვან ხარს ელოდები, გინდ თვალებით გაბურღე და გინდა მავთულებიან-პლასტმასებიანი შიგნეული ცქერით ამოუბუგე, მაინც მუნჯივით ჩუმად იქნება. მაგრამ, თუ ისეთ ხასიათზე ხარ, არ გინდა რაიმე ხმაური გაიგონო ან, მით უმეტეს, ვინმემ დაგირეკოს – მაგალითად, აბაზანაში ნებივრობ და სრულიად გასაპნული ხარ, სწორედ მაშინ გასკდება რეკვით.

დემეტრე – კი, მაგრამ თქვენ ხომ მშვენიერი მსახიობი ხართ და თქვენი უებრო თამაშით ასობით მაყურებელს ატყუებთ, რა გიჭირთ, ეს უსულო საგანი მოატყუოთ? (*პაუზა*) ჩემთვის საინტერესო საგანზე საუბარს დავცილდით. რატომ არ გინდათ კლასიკურ პიესაში გნახოთ?

თამარი – იმიტომ, რომ არ ვთამაშობ.

დემეტრე – კარგი, კლასიკას შევეშვათ. სხვა სპექტაკლები ხომ არსებობს?

თამარი – არსებობს, მაგრამ არცერთში არა ვარ დაკავებული.

დემეტრე – ააა, მივხვდი! ამ თეატრში ახლახანს მიგიწვიეს და ჯერ ვერ მოასწარით სხვა როლები მოგემზადებინათ.

თამარი – ცდებით. ამ თეატრში საერთოდ არა ვმუშაობ.

დემეტრე – (*წაბოღვა*) კი, მაგრამ გუშინ ხომ ჩემი თვალით გნახეთ?

თამარი – ეს ჩემი დებიუტი იყო, მაგრამ ამისათვის არავის მიუწვევიათ. პირიქით: დირექციას იქით ვეხვეწე და მომცეს.

დემეტრე – გამაგებინეთ, რას ნიშნავს თქვენებურად დებიუტი, რომელსაც ხვეწნა-მუდარა სჭიდება?

თამარი – რას ნიშნავს და იმას, რომ როლს გაძღვევენ, ასე ვთქვათ, ერთჯერადი მოხმარებისათვის. მერე სამხატვრო საბჭო შეიკრიბება და გადაწყვეტენ, დაგტოვონ თეატრში თუ გამოგაპანდურონ. „ხვეწნა-მუღარა“ კი იმასვე ნიშნავს, როგორც თქვენ ყველას გესმით. აი, სწორედ ახლა ამ განაჩენს ველოდები. სწორედ ახლა უნდა დამირეკონ და მიბრძანონ, რა გადამიწყვიტა სამხატვრო საბჭომ.

დემეტრე – რა უბედურებაა! ეგებ, არ მოუცადოთ და იქით დაურეკოთ?

თამარი – არა! არა! რას ამბობთ? მაგის გამბედაობა ვინ მომცა?

დემეტრე – გნებავთ, მე დავრეკავ? ვეღვი, ძმა ვარ-მეთქი!

თამარი – არა, არ მინდა. ლოდინი რაღაც იმედი მაინც არის.

დემეტრე – ჩემის აზრით, ყველაზე ცუდი გარკვევა, ყველაზე კარგ გაურკვეველობას სჯობია.

თამარი – არა, რას ბრძანებთ? ეგ არ მესმის. ეგ, ალბათ, კაცებს განასიათებთ. ჩემთვის გაურკვეველობა იმედია. ისიც არ იყოს, პიროვნება, დარეკვას ვინც დამპირდა, ფრიად სანდო ადამიანია. თეატრში ისე შემხვდნენ, როგორც მგლების ხროვა ხვდება უცხოს. გამოგეტყდებით, არ გამკვირვებია: თეატრი ოჯახია, ცუდი, ერთმანეთისადმი მტრულად განწყობილწევრებიანი, მაგრამ მაინც ოჯახი ეთქმის. წლების განმავლობაში ეთვისებიან ერთი მეორეს. მაგრამ უმთავრესში ყველა ტყუპებით ჰგავს ერთმანეთს. თამაშის გარეშე სიცოცხლე არ შეუძლიათ. თამაში, შეიძლება ითქვას, ჩვენი ფიზიოლოგიური მოთხოვნილებაა. ამიტომ როლებს ისე სასურველი ჟინით ვეღვით, როგორც ნადავლს. ნადავლს კი, მოგეხსენებათ, ოჯახი შინაურულად იყოფს, მაინც შეგუებულები არიან, ასე რომ უნდა მოხდეს; უცხოს დანახვაზე კი ბალანი ებურძენებათ და კბილებსა კრეჭენ. ბატონი ვანო კი, რეჟისორის თანამემწეა, თავიდანვე არაჩვეულებრივი სიმპათიით შემხვდა. თავისი ფულით უყიდა ეს ყვავილები, სხვადასხვა ტიპებისთვის დაურიგებია და უთხოვია, ჩემთვის მოერთმიათ. ალბათ, გული გაუხკდება, თუ გაიგებს, რომ ჩემმა „კეთილისმყოფელებმა“ ყველაფერი ჩამიკაკლეს. აი, ამ კაცმა უნდა დამირეკოს, სამხატვრო საბჭო როგორც კი დამთავრდება.

დემეტრე – რას ნიშნავს ეგ თქვენი სამხატვრო საბჭო? ჩვენი მიმღები კომისიასავით არის?

თამარი – თქვენი მიმღები კომისია რაღაა? ჩვენი სამხატვრო საბჭოს მსგავსი რაღაც, არა?

დემეტრე – მგონი, ეგრე უნდა იყოს. *(იციზინან)*

თამარი – როგორც იქნა, შევეთანხმდით. *(პაუზა)* რომელი საათია?

დემეტრე – თორმეტს ხუთი წუთი უკლია.

თამარი – *(ვაპობლა)* ვერ გამიგია, რა ხდება? საბჭო ათზე უნდა დაეწყოთ. ხომ არ გადასდეს? თუმცა ასე რომ იყოს, ბატონი ივანე დამირეკავდა.

დემეტრე – მოდი, გავრისკოთ და დავრეკოთ. *(ყურმილს დასწვდა)*

თამარი – დადეთ ყურმილი! სწრაფად! *(დემეტრე ყურმილს დადებს და თამარს შესტკერის, ჩუმად.)* ეს მესამე თეატრია, დებიუტი რომ მომცეს. წინა ორში უარი მტკიცეს.

დემეტრე – რატომ, რატომ?? თქვენ ისეთი სანდომიანი... ისეთი... მოკლედ... მე თქვენ... არაფერზე... არასდროს არ გეტყოდით უარს.

თამარი – აი, ხომ ხედავთ? ბედი ისევ არ მწყალობს. რა იქნებოდა, თქვენ ამ თეატრის მთავარი რეჟისორი ან, უკიდურეს შემთხვევაში, სამხატვრო საბჭოს წევრი ყოფილიყავით?! ერთი ხმით მეტს დავაგროვებდი.

დემეტრე – ნუთუ თეატრში მოწყობა ასე ძალიან ძნელია? ყოველთვის მეგონა, ამისათვის მხოლოდ სპეციალური განათლება და დიპლომი იყო საჭირო, ისევე როგორც ჩვენთვის: ინჟინრებისთვის, ექიმებისთვის...

თამარი – პროვინციულ ქალაქებში ასეც არის. მაგრამ აქ ძალიან ჭირს. ჩემი ასაკის ქალისათვის კი თითქმის შეუძლებელია. მგონი, უკვე გითხარით ოცდაშვიდისა რომ ვარ.

დემეტრე – თუ ამათაც უარი გითხრეს, მაშინ? *(პაუზა)*

თამარი – მაშინ... უნდა მოვახერხო და ვეჩვენო.

დემეტრე – რა უნდა აჩვენოთ?

თამარი – ნუ შემინდით. ეს არც ისეთი უბედურებაა, როგორც გგონიათ. სხვა თეატრებიც უნდა შემოვიარო და ვითამაშო. ეს უფრო ძნელია. ძნელია იმიტომაც, რომ თბილისში ნაცნობები არა მყავს; ესე იგი, არც პარტნიორები მყავს და იბულებული ვარ, მონოლოგები ვითამაშო. სამხატვრო საბჭოს წევრთა მოწყენილ და გაქვავებულ სახეებს რომ ვუყურებ, ხელები მიკანკალებს, ამ ბოლო დროს, ზედა ტუჩიც კურდღელივით მითამაშებს. ამას ისინი, რასაკვირველია, მშვენივრად ამჩნევენ.

დემეტრე – რა უბედურებაა! მაშინ... საკუთარ თავს ამხელა ტანჯვას რისთვის აყენებთ? ხომ არ აჯობებს, მიაფურთხოთ ამ დედაქალაქს თავის თეატრებიანად და პატარა ქალაქს მიაშუროთ, სადაც, თქვენზე თქმით, ამ მხრივ უფრო გაგიოღლებათ ცხოვრება?

თამარი – სწორედ ეგეთი პატარა ქალაქიდან ჩამოვედი. თეატრალური რომ დავამთავრეთ, ერთი ჯგუფი იმ ქალაქში წავედით თეატრის „ასაღორძინებლად“. მაყურებელი რომ შემოეტყუებინათ, თეატრის ბუფეტში მოქმედების დროსაც კი ჩუმუნად ჰყიდდნენ ჩამოსასხმელ არაყსა და ღვინოს. ამიტომაც, განსაკუთრებით სასიყვარულო სცენების დროს, დარბაზში დიდი მზიარულება იყო. ერთ საგრიმიოროში ხელოვნური მიხაკებით სავსე დიდი კალათა ედგათ. პრემიერის დღეებში, ამ კალათას მტკვრს გადაწმენდნენ, სცენაზე შემოქონდათ და რეჟისორს ფეხებწინ უდგამდნენ, ფარდა დაიხურებოდა თუ არა, კალათას ისევ ძველ ადგილზე დგამდნენ. ამას ერქვა სპექტაკლის წარმატება. მოგეხსენებათ, პატარა ქალაქში მაყურებლებიც ცოტაა და ამიტომ ყოველთვიურად ახალ-ახალი სპექტაკლები იდგმებოდა. მსახიობები როლების ზეპირად დასწავლასაც კი ვერ ვასწრებდით და კარნახი გვჭირდებოდა, გიორგი ერისთავის დროინდელი თეატრით. ტექსტის უცოდინარობისა და მოკარნახის უვიცობის გამო ხშირად ისეთი კურიოზები ხდებოდა, გამოცდილი მსახიობებიც ვერ უძლებდნენ და ხმამაღლა ეცინებოდათ. ერთი ასეთი შემთხვევის დროს, თავი რომ ვერ შევიკავე, სცენიდან გავვარდი, მაღლობა ღმერთს, თეატრში ახალი მისული ვიყავი და მხოლოდ სასტიკი საყვედური მაკმარეს, ხელფასი არ ჩამოუჭრიათ! ყოველივე ამ უმსგავსობისა და მოწყენილობის გამო მსახიობი კაცები ბევრს სვამენ; ნასვამები სცენაზეც კი გამოდიან. ყველა მოშლილია და ნერვებდაწყვეტილი. თეატრში ჩასვლისთანავე რამდენიმე მთავარი როლი მომცეს ადგილობრივი დრამატურგების პიესებში. ორნახევარი სეზონი ვითარება თითქოს დამაკმაყოფილებელი იყო. ერთხელაც მორიგი ბანკეტის ბოლოს მთავარმა რეჟისორმა გამიხმო და მითხრა: „ანტიგონე“ უნდა დავდგა, მაგრამ მთავარ როლს ვერ მოგცემ, რადგანაც მსახიობს, როგორც ქალს, თუ არ ვიცნობ, მასთან მუშაობა მიჭირსო. ვითვალთმაქვე, ვითომ ვერ მივუხვდი, რაც შემომთავაზა. მალე კაბინეტში გამომიძახა და მითხრა, ერთმანეთს უნდა დაემორღეთო. მეც განცხადება დავწერე და წამოვედი.

დემეტრე – რატომ არ შეეწინააღმდეგეთ? ის თავხედიც ხომ ისეთივე თანამშრომელი იყო იმ თეატრისა, როგორც თქვენ? თავი უნდა დაგეცვათ. ესე იგი, თქვენც გამოიქეცით?

თამარი – დიახ. გამოვიქეცი. თავდაცვას აზრი არა ჰქონდა. სამხატვრო საბჭოში მხოლოდ მისი მამებლები იყვნენ. ჩემი უბედურება, ალბათ, ის არის, რომ რაღაცა მაკლია: ან – ნიჭი, ან – სილამაზე, ან – ჭკუა იმისათვის, რომ სიბინძურე ავიცილო და ისე მივადგე თეატრის ნათელ კარს. ნეტა, ეს ყველაფერი იმიტომაც ხომ არ მეძარბება, რომ, თქვენი არ იყოს, მეც ღეზერტირი ვარ.

დემეტრე – ასე ნუ იტყვით... ჩვენ ორივენი ჩვეულებრივი ადამიანები ვართ. ყველა გმირი ხომ არ იქნება?! *(პაუზა)*

თამარი – სხვისკენ რომ ისროდნენ, ის ტალახი არ ამცდება, მაინცადამაინც მე მომხვდება. აქაურმა ეგრეთ წოდებულმა ქასთინგებმა თავი რომ მომაბეზრა, მიუხედავად ჩემი ნაამბობისა, ერთი ხანობა მაინც გადავწყვიტე პროვინციაში დავბრუნებულიყავი. ძველ თეატრში ვერ დავბრუნდებოდი, მთავარი ისევე ის რეჟისორი იყო. ავდექი და ბირჟას მივადექი. ხელოვანთა ეს ბირჟა რამდენჯერმე დაშალეს, მაგრამ ხალხი ისევე იკრიბებოდა, თუმცა მსახიობებისა და რეჟისორთა თავშეყრის ეს ალაგი უკანასკნელ დღეებს ითვლიდა. მივედი და დავდექი. ერთი კარგი ნახევარი საათი მათვალიერებდნენ, ვისაც სურდა, თავიდან ფეხებამდე. უცებ, ვიღაც დაბალი, მელოტი და ღიპიანი ტიპი მომადგა. რაღაცას სხაპასხუპით მეუბნებოდა. ვუცქერდი იმის ლურჯ ტუჩებს და ვერაფრით გამეგო, რას ამბობდა. ბოლოს მივხვდი: უმაღლესი განათლების მქონე დამწყები მსახიობის სრულ განაკვეთს მთავაზობდა თუ თვეში ორჯერ ვეახლებოდი. „არც მუშაობა და არც არავითარი დაქვითვები და დავიდარაბაო!“ ეს რამდენჯერმე ხაზგასმით გამიმეორა. ამ ფრაზამ ისე გამაგიჟა, სიფათში კარგა მაგრად ვუთავაზე. ატყდა ალიაქოთი. გაჩნდა პოლიცია, მაგრამ ის დამპალი სადღაც გაუჩინარდა.

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – „ბევრი რამ ხდება, ჰორაციო, ამ ქვეყანაზე, რაც ფილოსოფოსთ სიზმრადაც არ მოლანდებიათ!“

დემეტრე – ეგ სახელი მეცნო.

თამარი – შექსპირი. „ჰამლეტი“. პირველი აქტი. მეოთხე სცენა. *(პაუზა)*

დემეტრე – მაშ, ახლა, არსად მუშაობთ?

თამარი – თითქმის.

დემეტრე – და ეგ თითქმის ლარებში როგორ აისახება?

თამარი – მცირედ. ასორმოცდაათი ლარი დაუქვითავად! თანაც მოდაზე უნდა გეცვას. ძველმანში და ნათხოვარ კაბაში გამოწვობილი აქტრისა ამ ძველ ქალაქში თეთრ ყვავსა ჰგავს. ასე რომ, ეს თანხა ძალიან, ძალიან ცოტაა. მაგრამ გაჭირვება მაჩვენე და გაქცევას გიჩვენებო! მეზობელ კორპუსებში კიბეებს ვრეცხავ. ეს შტატიანი თანამდებობაა: ყოველთვიური შემოსავალი, სტაჟი, დისციპლინა, ცხოვრებისეული გამოცდილება და ასე შემდეგ. ჩემთვის ფრიად მოხერხებული პოზიციაა. დილით ექვსზე ვდგები და რვის ნახევარზე, ხალხი მოძრაობას რომ იწყებს, სამივე კიბე დაწვრიანებულია. მერე მთელი დღე თავისუფალი ვარ. მაგრამ ამ საქმეს რაღაც მცირე უხერხულობანი მაინც ახლავს. პირველი: რატომღაც ძალიან მრცხენია. სამუშაოდ რომ გამოვდივარ, ისე ვიფუთნები, მხოლოდ ცხვირი მიჩანს. საბედნიეროდ, სამივე კორპუსში ლიფტია და კიბეზე მოსიარულენი იშვიათად არიან. ამაში, ძალიან, ძალიან გამიმართლა. შეამჩნიეთ ხანდახან რა წინააღმდეგობაში ვვარდები? ამასწინათ შემოგჩივლეთ, არასოდეს მიმართლებს-მეთქი, რაც სიმართლეს არ შეეფერება. ოდესღაც ყველას უმართლებს, მაგრამ გადის დრო და ეს ყველას, ისევე როგორც მე, გვავიწყდება. არადა, ამ კორპუსებმა მართლაც გამიმართლეს, თუმცა თბილისში ლიფტიან სახლს რა გამოლევს. მეორე უხერხულობა მკვდარი ვირთხებია. ამათ კი ისეთი მყრალი სუნი აქვთ, გული მერევა და ახლა ჩემი ნამოქმედარის წმენდაც მიწევს. ამქვეყნად ყველაზე უფრო ვირთხებისა მეშინია.

დემეტრე – რა უბედურებაა. გეფიცებით, ამას ვერც წარმოვიდგენდი. ალბათ, გაგეცინებათ და მე, ჩვეულებრივ მომაკვდავს, რომელსაც ამ ცხოვრებისა ცოტა რამ, ასე თუ ისე, გამეგება, მსახიობების, თანაც ქალების, ცხოვრება, სულ სხვარივად წარმომედგინა. მეგონა, განსაკუთრებული, ჩვენგან, უბრალო ადამიანებისაგან, განსხვავებული ცხოვრებით ცხოვრობდით. იმას კი ვვარაუდობდი, დარდი და ვარამიც ექნებათ-მეთქი, მაგრამ ეს ნაღველიც განსაკუთრებული, ამაღლებული, დახვეწილი მეჩვენებოდა.

თამარი – „საბრალო დედოფალა, მორთული ფერადი ფარჩით.

მას აქვს დაბურდული, ოქროსფერი თმები,

ციფერი დიდი თვალები, პაწაწინა წითელი ტუჩები და

უძობრაო ხელ-ფეხი.

სთქვი, დედოფალა! იმღერე, დედოფალა,

რა გქვია შენ სახელად?

ზომ არ მიირთმევ, დედოფალა, ბავით ალუბლებს?

მაგრამ შენ გინდა ერთადერთი: წყველისაგან განთავისუფლება“.

გალაკტიონი. „დედოფალა“.

დემეტრე – რატომ ეგრეთი სევდიანი გალაკტიონი? ლაღო ასათიანი გაიხსენეთ:

„სხვა რომ არ იყოს, ჩვენ ამ ლამაზი

ქალების ეშხი დაგვიფარავდა,

თორემ მტრებს ისიც კი შეაშინებს, ერთხელ

ხმამალა რომ ვთქვით მარაბდა!

მიხარის, როცა სცენაზე გიმზერ, ანათებ, როგორც

ზღაპრული დალი

და როგორც ნისლი უფსკრულის პირზე,

ირხევა შენი ლამაზი ტანი.

ირხევა შენი ლამაზი ტანი და განა

ძალმიძს არ ვითვალთვალო,

საქართველოს მზით სახელამწვარო

ანჯაფარიძის ზვიადო ქალო!

სხვა რომ არ იყოს, ჩვენ მარტო შენი და

ნატოს ეშხი დაგვიფარავდა,

თორემ მტრებს ისიც კი შეაშინებს, ერთხელ ხმამალა

რომ ვთქვით – მარაბდა!

თამარი – ჰო, ეგ სულ არა ჰგავს იმ ქალს, სხვისი სადარბაზოს კიბეზე გული რომ ერევა!

დემეტრე – მაშინ, მითხარით, უფრო შესაფერის სამუშაოს რატომ არ ეძებთ? სამუშაოს, რომლისაც არც შეგრცხვებოდათ და არც გულს ავირევდათ? მაგალითად, ბიბლიოთეკა...

თამარი – აბა, რას მეუბნებით?! ამ კიბეებს დროებით ვაწესრიგებ; სხვა უფრო შესაფერი, როგორც ბრძანეთ, სამუშაო კი უკვე ცხოვრებისა და პროფესიის შეცვლაა. ეს თეატრზე უარის თქმაა.

დემეტრე – ან სიკვდილი, ან გამარჯვება, არა?

თამარი – *(იცინის)* რატომ სიკვდილი? მხოლოდ და მხოლოდ გამარჯვება!!

დემეტრე – იცით, რატომღაც დარწმუნებული ვარ, რომ ამჯერად გაგიმართლებთ. სცენაზე ისე გადასარევად სდუმდით... ეგებ, მაინც დავრეკო?

თამარი – არა!! (პაუზა)

დემეტრე – ხომ არ შეგცივდათ? ხომ იცით, რამხელა კაშნი მაქვს.

თამარი – არა! არა, უთეატროდ სიცოცხლე არ შემიძლია!! ამ ბოლო დროს, ღამით სულ რაღაც უსასრულო პიესებში ვთამაშობ. იმ პიესებში ეს ჩემი უბადრუკი ცხოვრება სისხლსავსე, ტრაგიკულად მშვენიერი და ჩემთვის გასაგები და მარტივი ხდება. სიზმარში ვტირი, სულ ვტირი და დილით განწმენდილს მეღვიძება. თუმცა უკანასკნელ ღამეებში კომპარები მომეძალა: სცენაზე უცებ ხან თმები მცვივა და მელოტი ვდგავარ; ხან საკუთარი ცხვირი მძვრება და თითით მიჭირავს, სხვებმა რომ არ შეამჩნიონ; ხან ჩემი მონოლოგის წინ ტუჩებს ვერ ვამოძრავებ და იმავე დროს როგორღაც ვხედავ, ბაგეები მსხვილი თალხი ძაფით რომ მაქვს ამოკერილი. ყვერი, ეს ყვერილი მალვიძებს და მერე ძილის შებრუნებისა მეშინია...

დემეტრე – მშობლები არ გეხმარებიან?

თამარი – დედა რამდენიმე წელია გარდამეცვალა. სწორედ დედასთან ერთად ვიჯექი იმ დიდ რიგში ექოსკოპიაზე, ონკოლოგმა რომ გაგზავნა. დედაჩემი მხოლოდ თავისი პირადი ნაღვლიანი მაგალითით მეხმარება. ისიც მსახიობი იყო. მერე მამას შეხვდა. მამა სკოლაში ისტორიას ასწავლიდა. როგორღაც მოახერხა და დედამ თეატრი მიატოვა. მას შემდეგ დედაჩემი ერთ-ერთ ჟურნალში კორექტორად მუშაობდა. როცა სტუმრები გვეწვეოდნენ, კარგი ხმა ჰქონდა და სულ მხიარულ სიმღერებსა მღეროდა, თან ტიროდა. მეჩვენებოდა, თეატრს მისტიროდა, თუმცა თეატრზე კრინტი არ დაუძრავს და არცერთი თეატრის არცერთი სპექტაკლი აღარ უნახავს. იცით, თეატრი ძალიან ბევრი მსახიობისათვის დაუძლეველი მახეა!

დემეტრე – მამაც გარდაეცვალათ?

თამარი – არა, რას ამბობთ?! ცოცხალია. ამასწინათ ცოლიც შეირთო და პატარა ბიჭუნაც გააგორა. რა თქმა უნდა, მამა წინააღმდეგი იყო მსახიობი გავმხდარიყავი. სულ იმას გაიძახოდა, მსახიობობა თავისი არსით უზნეო ხელობააო. მე ადრე ქუთაისის პედაგოგიურ ინსტიტუტში სამი წელი ვსწავლობდი, მაგრამ ვერ მოვითმინე

და თეატრალურზე გადავედი. ასე რომ, ინსტიტუტშივე, ჩემსაკვე კურსზე, უკვე ბებრუხუნა ვიყავი.

დემეტრე – მამათქვენს თეატრზე ნამეტანი მოძველებული შეხედულება ჰქონია.

თამარი – არ ვიცი, მეჩვენება თუ ნამდვილად ასეა: ჩვენს დროში მსახიობზე ორი რადიკალურად განსხვავებული აზრი არსებობს, ერთნი, როგორც ძველ დროს იყო, მსახიობებს ფუქსავატ, ზარმაც და გარყვნილ ადამიანებად მიიჩნევენ, მეორენი კი – მათ ისეთი გაზვიადებული აღფრთოვანებით შესცქერიან, როგორც მორწმუნენი ღვთისმშობელს. ორივენი სცდებიან.

დემეტრე – სხვა მაგალითი რა მოსატანია? თქვენ თვითონვე თქვინი ხელობა საღმრთო რჯული გგონიათ. როგორ შეიძლება პროფესია ასე ფანატიკურად გიყვარდეს?! ბოლოს და ბოლოს, ეს ზომ მხოლოდ სამუშაოა? საშუალება – სიმშვილით რომ არ მოკვდე. ჩემი საქმე მეც მიყვარს; უკვე გითხარით, ამ საბუშაოს მეტი არაფერი გამაჩნია. ბევრსა და პატიოსნადაც ვმუშაობ, ხანდახან ადამიანებისთვის ყველაზე სასარგებლო საქმედაც მიმაჩნია, მაგრამ თქვენსავით მაინც არ ვალმერთებ. ზოგჯერ გვარიანი სიძულვილითაც ვეკიდები, ძლიერ მეტოქესავით, რომელსაც მუდამ უნდა სძლიო. (*პაუზა*) იცით, მე მაინც დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენ ძალიან კარგი მსახიობი ხართ. გუშინ სცენაზე რომ დახტოდით და ათას სისულელეს გვეტიკტიკებოდით, ჩემთვის ვფიქრობდი: აი, ადამიანი, რომელიც ბედნიერად ცხოვრობს უღრუბლო ცისქვეშეთში-მეთქი!! თუ შეიძლება, ნება მომეცით დავრეკო. უკვე მეც დამაწყდა ნერვები!

თამარი – არა! არა და არა! და მეტს ნუღარაფერს მეტყვით ამაზე!!

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – ღმერთო ჩემო! რას აგიჩემებიათ ეს „რა უბედურებაა! რა უბედურებაა! რა უბედურებაა! რა უბედურებაა!“

დემეტრე – როგორ გითხრათ? მგონია, ეს გამოთქმა ზუსტად ესადაგება იმას, რაც გარშემო ხდება. იმ თქვენ უსუსურ პიესაშიც ავტორი გვიმტიკიცებს, ცხოვრება იოლია, მხიარული რამ არის, უმნიშვნელო გაუგებრობათა ჯაჭვიაო, რაც ბოლო მოქმედებაში ბედნიერად დასრულდებაო. თქვენს ღუმელში კი, მომიტყევთ, რომ სულ ამაზე ვლაპარაკობ, ისეთი რამ დავინახე... ისეთი მნიშვნელოვანი... თქვენ კი გინდათ, დამარწმუნოთ, ამ

ღროს ტექსტს ვისხენებდით... თქვენ... *(ტელეფონის ზარი!!!
ორივე წამოხტება და გაშეშდებიან)*

თამარი – *(ძვიარდება. ყურმილს დაიტაცებს)* ალო! ბატონო? ბატონო!!
გამარჯობა, ბატონო ვანო! შინიდან ფეხს როგორ გავადგამდი,
თქვენ ზარს ველოდი. ჩატარდა? დიახ... დიახ... მესმის. რაო?
გასაგებია. არა, რას ბრძანებთ, ბატონო ვანო, თქვენი უალრესად
მადლიერი ვარ! არა... არა უშავს... მე თვითონ... მეც... აგრეთვე...
არა, დიახ, დიახ, მაქვს თქვენი ნომერი. შეხვედრამდე. არა, არა,
რას ბრძანებთ, თვითონ... *(ყურმილი დაკიდა. ფანჯარასთან მივა,
გააბოლებს. დიდი პაუზა)*

დემეტრე – რაო?

თამარი – *(მკვეთრად შემობრუნდა)* თქვენ კიდეც აქა ხართ? *(პაუზა)*
მოდით აქ!! *(დემეტრე უახლოვდება)* უფრო ახლოს... უფრო
ახლოს, ნუ გეშინია. ახლა ხელი მომიკიდე. *(დემეტრე გაუბედავად
ჩაავლებს ხელში)* უფრო თამამად, თამამად! ესლა მეორე ხელი
ძუძუში მომავლე. *(დემეტრე უკუიქცა)* თქვენ, რა, დაგავიწყდათ,
ეს როგორ კეთდება? მიდი, დაიწყე. ის ხომ გახსოვთ, ყველა
მსახიობი ქალი რომ ბოზია? მშვენივრად იცოდით, ამ ბინაში
მარტო რომ ვცხოვრობ. ამიტომაც მომადექი დილაადრიან
მოურიდებლად, უბოდიშოდ, გაუფრთხილებლად? რაღას უცდი?
თუ გგონია, თავად ჩამოგეკიდები კისერზე?

დემეტრე – რას ამბობთ? გარწმუნებთ... დამიჯერეთ... არ
მიფიქრია. თქვენზე ცუდი რატომ უნდა მეფიქრა? თუ მართლა
ასე გამოძვიდა... თუ გაღიზიანებთ... წავალ... მაგრამ ძალიან
მაინტერესებს, როგორ არის საქმე? თქვენ ისე მენდეთ, ისეთი
გულანდილი იყავით... ჩემთან არასდროს არავინ ყოფილა ასე
გულწრფელი... მშობლებიც კი! თუ შეიძლება, მითხარით, რაო,
ბატონმა ვანომ. მითხარით და იმწამსვე წავალ.

თამარი – კი, მაგრამ ანგარიში რატომ უნდა ჩაგაბართ? რა
თქვენი საქმეა? ვინ ხართ ჩემი? ჩაის დასალევად შემთხვევით
შემოეხეტეთ!

დემეტრე – ჩაი არ დამილევა.

თამარი – დალიეთ, დალიეთ!

დემეტრე – თუ შეიძლება... ძალიან ვთხოვთ... რა ვითხრათ?

თამარი – *(ფანჯრისკენ შებრუნდება)* მითხრა... ბატონმა ვანომ
მითხრა, ხმის უმრავლესობა... ვერ მოაგროვეო. ხუთით რვა.

დემეტრე – კი, მაგრამ ხუთმა ხომ მხარი დავიჭირათ?

თამარი – მერე, მაგაში რა ყრია? *(ისევ გააბოლა)*

დემეტრე – იმ რვას რაღა უნდოდა? თქვენი საწინააღმდეგო რა უნდა ჰქონოდათ? თქვენ ისეთი... თქვენს წინააღმდეგ როგორ უნდა ასწიოს ხელი კაცმა? როგორ იკისრეს? რატომ, რატომ?

თამარი – ამ შემთხვევაში თქვენი „რატომ?“ უაზროა. თვითონაც ვერ გეტყვიან, ასე რატომ მოიქცნენ. მშენებლობა კი არ არის: აგური თუ ჩამოვარდა, ესე იგი, ცემენტია ურიგო!

დემეტრე – ცემენტი რა შუაშია?

თამარი – აკი, წავალო? კარს გააღებთ თუ დაგეხმაროთ?

დემეტრე – გადავიფიქრე.

თამარი – რატომ?

დემეტრე – იმიტომ, რომ მინდა... ძალიან მინდა, რაიმეში შეგემგელოთ.

თამარი – მაინც, რას ფიქრობთ? როგორ დამეხმარებით?

დემეტრე – რესტორანში წავიდეთ. ადრე, უსიამოვნება თუ შემსვდებოდა, რესტორანში გავრბოდი. იქ გემრიელად... ჭამა ძალიან შველის. *(თამარი არც კი შემობრუნდება და ისევ ექაჩება. პაუზა)*. ნუთუ არაფერია ისეთი, ახლა რომ გავახაროთ?

თამარი – ძალიან გამახარებთ, თუ წახვალთ.

დემეტრე – ამას გულით მეუბნებით? მარტო გსურთ, დარჩეთ? აუცილებლად?

თამარი – რა ვერ გაიგეთ? *(ყვირის)* დაყრუვდი!?!?

დემეტრე – ნუ ჯავრობთ! წავალ... მესმის თქვენი... *(კარისკენ მიდის)*

თამარი – *(არ შემოუბრუნდება)* ფეხი გაადგით, სწრაფად, სწრაფად! თქვენ ახლა ისე უნდა ითესებოდეთ, კატები რომ გამირბიან, ცოცხს რომ წამოგუსვამ. რა თქმა უნდა, სხვა საქმეა, როცა თაიგულით ხელში წარმატებულ აქტრისას ეწვევი და სულ სხვაა, როცა... რას გაშეშებულხართ? გაიქეციოთ! *(დემეტრე დაბრუნდება. კდება)* რა ხდება?

დემეტრე – არსადაც არ წავალ! რაც გნებავთ და როგორც გნებავთ მიწოდეთ, მაგრამ... წამსვლელი არა ვარ.

თამარი – წახვალთ და თანაც სირბილით, თანაც, ახლავე. გიბრძანებთ! ბოლოსდაბოლოს, ჩემი სახლია. შეაყოლეთ აქედან.

დემეტრე – არ წავალ!

თამარი – სადარბაზოში გავალ და ვიყვირებ.

დემეტრე – იყვირეთ, რა! *(თამარი აღრიალდა)* დამშვიდდით... ნუ...

ნუ იტირებთ... რომ იცოდეთ, როგორ მინდა, დაგამშვიდოთ... და როგორ განვიცდი ჩემს უსუსურობას... წამოდით, ფუნიკულიორზე ავიდეთ, „ემშაკის ბორბალში“ ჩავსხდეთ. კარუსელზე მესამე კლასში რომ ვიყავი, ბოლოს მაშინ ვიჯექი. მაგარი იყო! ან ზოლპარკში წავიდეთ. ის ბეჭემოთი ვნახოთ, წარღვნას რომ გადაურჩა... ასწორებს. *(თამარი ისევ ტირის)* რით დაგეხმაროთ, მითხარით... ვიცი, სისულელეს ვროშავ და ეგებ, თქვენ მოიფიქროთ, რით შემიძლია დაგეხმაროთ? თქვენთვის ყველაფერს გავაკეთებ.

თამარი – *(იცინის)* გვსმენია ეგ სიმღერა! თანაც ბევრჯერ, „თქვენთვის ყველაფერს გავაკეთებ“. და რაღაც წვრილმანი თუ მართლა მოითხოვე, ეგ ხომ შეუძლებელიაო, გიპასუხებენ.

დემეტრე – ამდენი მატყუარა და გათახსირებული სად ნახეთ?

თამარი – თქვენ სხვანაირი ხართ, არა? არაჩვეულებრივი, ხომ? აიღებთ და ყველაფერს გამიკეთებთ, რასაც გთხოვთ? უბრალოდ, მე გთხოვთ, თქვენ გამიკეთებთ! ასეა, არა?

დემეტრე – მე გაგიკეთებთ ყველაფერს, რაც ჩემს შესაძლებლობაშია. ვეცდები, მეტზედაც გავიქაჩო, თუ დაგჭირდებათ.

თამარი – კარგად გაიცნობიერეთ, რაც ახლა წამოგცდათ?

დემეტრე – ძალიან!!

თამარი – მაშ, წადით და მაიმუნი მომიტანეთ!

დემეტრე – კარგი. ნახვამდის. *(ჩანთას აიღებს, კარისკენ მიდის)*

თამარი – მშვიდობით!

დემეტრე – რატომ მეშვიდობებით. ჩვენ ისევ შევხვდებით, თანაც მალე.

თამარი – არა მეონია.

დემეტრე – რატომ? აბა, იმ მაიმუნს სად წავიღებ? რა თავში ვიხლი?

თამარი – ნუ თვალთმაქცობთ. როგორიც არ უნდა ვიყო, მაინც მსახიობი ვარ და ადამიანებს, ასე თუ ისე, ვიცნობ.

დემეტრე – მაშინ მიპასუხეთ, რამ გაფიქრებინათ, რომ აღარ შევხვდებით?

თამარი – იმან, რომ ისე ცდილობთ აქედან სასწრაფოდ აითქოსოთ, არც კი მკითხეთ, რომელი მაიმუნი მსურს მომიტანოთ.

დემეტრე – მსახიობი კი ხართ, მაგრამ აზრზე არა ყოფილხართ, ადამიანი რა ფენომენია. ოცდაჩვიდმეტი წელი მაგის გარკვევას შევალე. თქვენ ხომ არ მთხოვდით, ჯაჭვებით დაბორკილი ორანგუტანგი ან გორილა მომეყვანა? ესე იგი, პატარა მაიმუნი

გინდათ. ამ ქალაქში კი მაიმუნის შოვნა საკმაოდ ძნელია, თუ შეუძლებელი არ არის! დასკვნა: პატარა და ნებისმიერი ჯიშის მაიმუნი გამოდგება.

თამარი – ტყუილუბრალოდ გაგიფლანგავთ ოცდაჩვიდმეტი წელი! მე კი არა, თქვენ ვერ ერკვევით ადამიანებში. ჩვენი სახლის პირდაპირ ბავშვის ტანსაცმლის მაღაზიაა. ვიტრინაში ბიჭუნას, მანეკენს, ფეხებთან ღიღი, მწვანე, პლუმის მაიმუნი უზის. პირი ყურებამდე აქვს დაღებული და ფართხუნა უზარმაზარი ყურები აქვს. რამდენჯერაც ვიტრინას ჩაუვული, სურვილი მიჩნდება, ის მაიმუნი შინ წამოვიყვანო. აი, რა მინდა. თქვენ კი საგანგებოდ აჭიკჭიკდით ცოცხალ მაიმუნზე, აქედან რომ გაიძურწოთ და აღარ დაბრუნდეთ. სხვაგვარად, რამ გაფიქრებინათ, ცოცხალ მაიმუნს მთხოვსო?! რამდენჯერ უნდა გითხრათ, რომ შინ თითქმის არა ვარ!!

დემეტრე – გასაგებია! *(კარისკენ მიდის)*

თამარი – გაითვალისწინეთ: ის მაღაზია სათამაშოებით არ ვაჭრობს. ასე რომ, შეგიძლიათ უმაიმუნოდ არ დაბრუნდეთ! მშვიდობით.

დემეტრე – ბარემ უკვდავების წყალზე გაგეგზავნეთ! მაგრამ მაინც არ გემშვიდობებით. *(ვაღის)*

თამარი – *(ახალ სივარეტს ვააბოლებს. ფანჯარასთან მივა, იცქირება. მერე უბის წივნიკს აბოილებს და ტელეფონთან მივა)* თეატრია? გამარჯობა! მითხრეს, ახალ სპექტაკლზე ქასთინგი უნდა გამოცხადდესო... არა, არა, მსახიობი ვარ... უკვე... ჩატარდა. მომავალი სეზონისთვის? როდის? გაზაფხულზე? გმადლობ. უკაცრავად, შეგაწუხეთ... *(დაკიდა, ახალ ნომერს კრებს)* თეატრია? გამარჯობა. მსახიობი ვარ... ხომ ვერ მეტყვევით, მსახიობთა მორიგ გასინჯვას როდის ატარებთ? აღარ იქნება? ალბათ, გაისად? გმადლობ. მაპატიეთ, რომ შეგაწუხეთ... *(ყურმილს დაკიდებს. ისევ ფანჯარასთან მივა, სივარეტს მოუკიდებს. მისაღები კარის ზარია. კართან მივა)* ვინ ბრძანდებით?

დემეტრე – მე ვარ.

თამარი – *(კარს აღებს. დირეზე ღვას დემეტრე, ხელში მაიმუნის ღიღი თოვინა უჭირავს. პაუზა)* მოიპარეთ? ვიტრინა გატყუებთ და მოიპარეთ? ეს რა ჩაიდინეთ? ხუმრობა არ გესმით? ახლავე დააბრუნეთ მაიმუნი!

დემეტრე – დამშვიდდით, არ მომიპარავს.

თამარი – აბა, როგორ მოიპოვეთ?

დემეტრე – ძალაზიაში მივედი და ჯერ გამგე ვიკითხე.

თამარი – პირდაპირ გამგეს მიაღებო?

დემეტრე – ვიდრე მივიდოდი, ვფიქრობდი, ძალიან გულისამაჩუყებელი რა ტყუილი მეთქვა და უცებ თვითონ არ დამადგა თავზე! ფრიად სიმპათიური და ახალგაზრდა აღმოჩნდა. მეთექვსმეტე საათისთვის, ცხვირზე დიდი მრგვალი სათვალე წამოუდია. დარწმუნებული ვარ, იდეალური მხედველობა აქვს და სათვალე სოლიდურობის ხაზგასასმელად უკეთია. შევხედე და სიმართლე ვუთხარი.

თამარი – რა სიმართლეს გულისხმობ?

დემეტრე – ვუთხარი, ეს მაიმუნი ერთ გოგონას თუ არ მივუტანე, სამუდამოდ გამაპანღურებს-მეთქი!

თამარი – მოხერხებულად გაგიცურებიათ! ტყუილიც ამას ჰქვია!

დემეტრე – რატომ? ასე არ მითხარით...

თამარი – რა მნიშვნელობა აქვს, რა ვითხარით? ნუთუ მართლა გგონიათ, რომ მტვრიანი, მწვანე პლუშის ნაგლეჯში გახვეული ორი კილო ნახერხი ახლა რამეს მიშველის?? შეხედეთ, რას ჰგავს! (*მაიმუნს გამოართმევს*) სიმახინჯეა! ისეა გამტვერიანებული, ხელები დამესვარა, ერთი თქვენს ხელებსაც დახედეთ! პალტო? სულ ამოგანგლოულია! (*მაიმუნს დაუბრუნებს*) ახლავე დაუბრუნეთ იმ თქვენ სიმპათიურ გამგეს. უთხარით, ძველ ადგილზე დააბრძანოს, ბავშვების გულის გასახეთქად.

დემეტრე – (*მაიმუნი გამოართვა*) იმანაც ეგ მითხრა.

თამარი – ვინ იმან?

დემეტრე – სიმპათიურმა გამგემ.

თამარი – რაო?

დემეტრე – რაო და ამ მაიმუნის გამო ადამიანის ცხოვრება რომ დაინგრეს, არ დავუშვებო! თუ ჯერ კიდევ არ გადაგიფიქრებიათ, ჩემს თავზე ვიღებ პასუხისმგებლობას და გაგატანთ. მაგრამ ვიდრე ვიტრინას ვაგაღებ, კარგად დაფიქრდით: დარწმუნებული ვარ, ის გოგონა, აზრზე რომ მოვა, საკუთარ თავს გაუბრაზდება, ეს რატომ მოვითხოვეო! დააკვირდით, ეს ხომ სიმახინჯეა!! უკვე ბევრი ვიფიქრე-მეთქი, ვუპასუხე. ბატონი ბრძანდებითო და ამოიყვანა ეს მართლა მაიმუნი, გამომიწოდა და დააყოლა: ღრმად ვარ დარწმუნებული, მალე უკან მომიტანითო. როგორც ეტყობა, იმ სათვალეებიან გამგეს ძალიან კარგად ესმის ქალებისა. (*კარიკენ მიდის და მაიმუნიც მიაქვს*)

თამარი – ერთი წუთით! მომეცით ეგ მაიმუნი!

დემეტრე – რა მიბრძანეთ?

თამარი – მომეცით, მომეცით ეგ სიმახინჯე! *(დემეტრე მაიძუნს გაუწოდებს)* არა, არა, ვერ მივეკარები. თუ შეიძლება, აბაზანაში ჩასვით... მეორე კარია მარჯვნივ. კარგად უნდა გაირეცხოს. *(დემეტრეს გააქვს მაიძუნი. კვლიდან გიტარას ჩამოიღებს, ოთახში დადის და ძღერის)*

„სიტყვა არ წამოგცდეს, რომ შენ დაიღალე,
განზე გაღექი და ტყვია დაიხალე.
გული გაიხელე, სისხლით გაიხალე,
ოღონდ არ წამოგცდეს, რომ შენ დაიღალე.
განა ცოტა იყო ჩვენში გატაცება,
ქარში გადავარდნა, ჯვარზე გადაცემა.

(დემეტრე კარში შეღვება და უსძენს)

ბევრჯერ მიზნისთვისაც შეუკურთხებია,
სახე მწუნარებით მოუმწუთხებია...
სიტყვა არ გაბედო, რომ შენ დაიღალე,
განზე გაღექი და ტყვია დაიხალე.
გული გაიხელე, სისხლით გაიხალე,
ოღონდ არ გაბედო, რომ შენ დაიღალე“.

გალაკტიონი! გალაკტიონი! გალაკტიონი!!!

დემეტრე – რა უბედურებაა! დავექით, თუ შეიძლება! როგორ დაგარწმუნოთ, რომ ნებისმიერი მდგომარეობიდან ათასნაირი გამოსავალი არსებობს. ჯერ ყველაფერი წინ არის. მაგალითსაც გაახლებთ. სკოლაში ჩემ კლასში სწავლობდა ბაკაშა... უკაცრავად, ასე ვეძახდით გიორგი ბაკაშვილს. უმაღლესში ჩემთან ერთად აბარებდა, მაგრამ ჩაფლავდა. ჩაფლავდა თუ არა, მაშინვე ცოლი შეირთო და სასწავლებლად მოსკოვში გაემგზავრა: აქ ნიჭიერ ხალხს არ აფასებენო. ამასწინათ, მოვდივარ ძველ კინოსტუდიასთან პლენანოვზე... უკაცრავად, აღმაშენებელზე და ვხედავ აფიშას: „ბებიები ყვავილებს არ ყიდულობენ“. ზემოთ წვრილი შრიფტით აწერია: გ.ბაკაშვილი. ეხლა... შესაძლოა, ეს ის გ. ბაკაშვილი არ იყოს, მაგრამ თუ ის არის, ეგებ რაიმეში დაგვეხმაროს?!

თამარი – მართალს ბრძანებთ, მახსოვს ეგ გვარი – ბაკაშვილი... პიესას კი „ბებიები ყვავილებს არ ყიდულობენ“ კი არა – „ბებიებს ყვავილებს აღარ ჩუქნიან!“ ჰქვია.

დემეტრე – ალბათ, უხერხულია ოცი წლის უნახავ კაცს თხოვნით მიაღვე, მაგრამ...

თამარი – მაპატიეთ, ცოტა ხნით დაგტოვებთ. მაიმუნს მივხედავ. ჩემის მხრივ, დიდი უსინდისობაა, მართო რომ მივატოვე უცხო აბაზანაში.

დემეტრე – *(აღვა, ჩანთას ხელი დაავლო)* მეც გ. ბაკაშვილის ძებნას შევუღლები. სასწრაფოდ...

თამარი – როგორც გენებოთ! მგონი, დაბმული არ უნდა იყოთ. *(ვაღის. დემეტრე შედვა, მერე ჩანთა იატაკზე დადო და დაჯდა. თამარს დიდი ტაშტი შემოაქვს, შიგ მაიმუნი უზის. პაუზა)* რომ არ მოიწყინოთ, თქვენი თანდასწრებით დავბან. *(მაიმუნს ბანს)* „ჭუპა-ჭუპა! წყალი მალე! თავი უკვე დავიბანე...“

დემეტრე – რა ყოჩაღად აბანავებთ! შვილები რატომ არა გყავთ?

თამარი – ლოგიკური იქნებოდა, ჯერ ქმარი მოგეკითხათ.

დემეტრე – გეკითხებით: ქმარი ან საყვარელი ადამიანი რატომ არა გყავთ?

თამარი – რამ გაფიქრებინათ, საყვარელი რომ არა მყავს?

დემეტრე – რომ გყავდეთ, აქ იქნებოდა.

თამარი – რა უბედურებაა! წავალ, წყალს გამოვუცვლი. *(ვაღის, მალე ბრუნდება და მაშინვე მაიმუნის რეცხვას იწყებს)* მხოლოდ ჩემ პირველ მამაკაცს უყვარდი ძალიან, მთელი სულითა და გულით. მამაკაცს ვეძახი და გული მეთანადრება: მხოლოდ ცხრამეტი წლისა იყო; უნივერსიტეტში ფილოლოგიურზე სწავლობდა. მაგრამ მხოლოდ ის იყო ნამდვილი კაცი მათგან, ვინც ცხოვრებაში შემხვედრია. მე ჯერ თვრამეტიმაც არ ვიყავი, სკოლას ვამთავრებდი. არ ვიცი, საიდან, ვისგან, როგორ გაიგო მამაჩემმა ჩვენი ამბავი და გაგიჟდა, გადაირია! იძულებული გავხდი, შინიდან წამოვსულიყავი. ოთახი დავიქირავეთ. დედაჩემს, რაც შეეძლო. გვიკეთებდა. მოდიოდა, საჭმელი მოჰქონდა. თავი რომ გვერჩინა და გადასახადები გვეხადა, ჩემმა კაცმა სადგურში მტვირთავად დაიწყო მუშაობა. რატომღაც ყველას დაგვიძალა, გულის უქმარისობა რომ ჰქონდა. დღე სწავლობდა, ღამით მუშაობდა. ავადმყოფობამ თავისი ქნა და ეგრევე, პლატფორმაზევე ჩაიკეცა ცემენტით სავსე ქალაქის ტომრის ქვეშ. *(პაუზა)* წავალ, წყალს გამოვუცვლი. *(ვაღის და მალევე ბრუნდება. პაუზა)* სხვები... სხვები ძალიან მარტივად ჩნდებოდნენ და ქრებოდნენ ჩემს ცხოვრებაში. ჩემთან დადიოდნენ, ერთი და იგივე სიტყვებს

მეუბნებოდნენ სიყვარულსა და... მერე, ერთ მშვენიერ დღეს, ორთქლდებოდნენ. კაცი თუ მოულოდნელად გაქრა, გასაგებია, რაც მოხდებოდა.

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – ჭუპა-ჭუპა! წყალი მალე! თავი უკვე დავიბანე...

დემეტრე – და მინც, შვილი რატომ არ გააჩინეთ? ჩემის აზრით, ქალისთვის ძალიან ძნელი არ უნდა იყოს გაბედნიერდეს: ბავშვს გააჩენ და მინიმუმ თვრამეტი-ოცი წელი უანგარო და თავდავიწყებით სიყვარული გარანტირებულია. თუ ბედი გწყალობს, მეტიც! ბავშვი რატომ არ გააჩინეთ?

თამარი – იმიტომ, რომ ცუდი ადამიანებისგან ცუდი შვილები ჩნდებიან. თუ გულწრფელი პასუხი გაინტერესებთ – არ ვიცი! როგორღაც ვერ მოხერხდა. ეს ძალიანაც არ მენაღვლებოდა, პირიქით, ხელსაც მძლევედა. იმიტომ, რომ ყოველთვის მოუწყობელი ვიყავი. ბავშვიც რომ ამეკიდა, ყოველდღე ჭამა, ჩაცმა, დახურვა, დაბანა, სეირნობა უნდოდა. ამას ფული და დრო სჭირდება. მე კი არც ერთი მქონდა და არც მეორე. ესეც არ იყოს, ხარშვა მეზიზღება, თანაც – ძალიან!

დემეტრე – მინც არ მესმის. ეს ხომ ბუნების კანონია? ქალს დედობის წყურვილი ჯანში უზის. თქვენ კი გაიძახით: „ყოველდღე ჭამა უნდაო!“ „ხარშვა არ მიყვარსო!“ თანაც ეს ხომ ყოველი ადამიანის მოვალეობაა, თუ ხმამაღლა ნათქვამი არ გამომივა, საზოგადოებისა და სამშობლოს წინაშე?! წარმოიდგინეთ, რა მოხდება, ერთ მშვენიერ დღეს მსოფლიოში ყველა ქალმა თქვენსავით რომ დაიწყოს მსჯელობა?!

თამარი – თუ კუჭი ასე აგეწვათ, თვითონ მიპასუხეთ, შვილები რატომ არ გყავთ?

დემეტრე – ვინ ვითხრათ, რომ არ მყავს?

თამარი – მახსოვს, ბრძანეთ, ცხოვრებაში საქმის მეტი სულ არაფერი გამაჩნიაო!

დემეტრე – მომეცით, მომეცით ეგ მაიმუნი, ეყოფა, რაც სტანჯეთ. მაგრა გავწურავ და აბაზანის თავზე გაბმულ თოკზე დაკვიდებ.

თამარი – ასეთი რამ მეორედ აღარასოდეს გაიფიქრეთ. რას იტყოდით, ბანაობის შემდეგ ვიღაცამ კარგა მაგრა რომ გაგწურთ და მერე თოკზე გადაკვიდით? ახლა ჩვენ ამ საყვარელ, გაწკრივებულ ყურშა მაიმუნს აი, ამ ფერად პირსახოცში გამოვახვევთ და ზემოდან... მომეცით ეგ თქვენი დიდი კაშნი! ნუ გეშინიათ, არ

დასველდება, ეს უკვე თითქმის მშრალია! *(ღებურე ღვება, შარფს მიაწოდებს)* და რომ არ გავცივდეთ, ზემოდან ამ რბილ კაშნეს დავიფარებთ. ესეც ასე. *(მაიძუნს ხელში აიყვანს, ოთახში დააბიჯებს, არწევს, იცინის)*

ღებურე – ღმერთო... ისეთი მარტოხელა ხართ, რომ ვერ გიცქერით.

თამარი – ცდებით. სულაც არა ვარ მარტოხელა. ფანჯრიდან იმ სახლს ხომ ხედავთ? აი, იქ ცხოვრობს ყველა ჩემი მეგობარი. აქვე, სულ ახლოს. თბილისში ეს იშვიათობაა. კიბეებს რომ დავაწკრივებ, თუ ისევე ადრეა და ძილიც არ მინდა, მაგათთან სტუმრად გადავდივარ. ჯერ იმ ახალგაზრდა ოჯახს ვსტუმრობ, სამი სულივით რომ შედგება. იმ აივანს ხომ ხედავთ მეორე სართულზე? მათთან იმ ღროს მივდივარ, როცა ქმარი ჩანთას გადაიკიდებს და აი, იმ სადარბაზოდან სამსახურში მიდის. შინ მარტოდ დარჩენილი ცოლი ბავშვს ძუძუს მოაწოვებს, მერე კარგად შეფუთავს, აი, იმ წითელ ეტლში ჩააგორებს და აივანზე გამოჰყავს. მერე ჩაის სვამს და წამდაუწუმ აივანზე გამოდის, რომ შეამოწმოს, ბავშვს სძინავს თუ არა. ხანდახან დაიხრება ხოლმე და დიდხანს აჩხარუნებს სათამაშოს ან ულიმის და ტურების მოძრაობით ვამჩნევ, სააღერსო სიტყვებს ეუბნება. ძალიან ბედნიერი ოჯახია. ყოველ შემთხვევაში, ჩემი ფანჯრიდან ასე მოჩანს. მათთან სტუმრობა მსიამოვნებს; ბავშვი ჯანმრთელი, სამახევიარი თვისაა და აივანზე სეირნობს არცერთი დღე არ გაუცდენია. მიუხედავად წლოვანებაში განსხვავებისა, ქალს ძალიან უყვარს ქმარი, რომელიც უფროსია და უკვე ღიპიც დაეტყო. მიუხედავად იმისა, რომ სულ შინ არის, ქალი მაინც კოპწიაობს. სამი ხალათი აქვს. ყველაზე უფრო ყვითელი ხალათი უხდება. ეს, ეტყობა, იცის და უფრო ხშირად ყვითელს ხმარობს. შაბათობით აივანზე ქმარიც გამოჩნდება ხოლმე. ის ბავშვს არც ეთამაშება, არც ხელში იყვანს და არც ესაუბრება. დონჯს შემოირტყამს და სიამაყით დასცქერის ეტლს, ვითარცა მწარმოებელი ბუღა. ეგრევე მიხვდები, ეტლში რომ ბიჭი წვეს. ნახევარი საათის შემდეგ, ორი სართულით მაღლა, ერთ მოხუცს ვეწვევი ხოლმე. ამინდის მიუხედავად, ყოველი დღის დილის რვა საათზე ის უკვე აივანზეა. ზის თავის ალუმიანის გასაშლელ სკამზე რატომღაც ქალის ფერადი ქოლგის ქვეშ. საძაგელი მოხუცია. სისხამ დილით დგება, უსაქმოდ დაბორილობს,

სულ ბუზღუნებს, ყველას ჭკუას არიგებს და ფეხებში ეღება, ვიდრე შვლილიშვილის ცოლი არ წაიბურტყუნებს: „პაპი, გადი, რა, აივანზე!“ ალბათ, ყველაფერი ამრიგად ხდება და როგორც ვაჭყობ, აივანი მოხუცისთვის იძულებითი ემიგრაციაა! დიას, იძულებითია, რადგანაც ვერც სუფთა ჰაერსა და ვერც მზეს ვერ იტანს. ზამთარ-ზაფხულს ისეა შეფუთილი, მხოლოდ ნესტოები მოუჩანს; თანაც ამ თავშალების ზემოდან სვანურ ქუდს დაიხურავს და შეძვრება იმ ფერადი ქოლგის ქვეშ. მაგათ აივანს მზე ამოსვლიდან ჩასვლამდე უმზერს. როცა ხანდახან ის სავარძელი ცარიელია, მედარდება, რადგანაც შავი ფიქრები მიტივტივდება: ეგებ, მოხუცი ველარასოდეს ვნახო-მეთქი! მაგრამ გამბედაობა არ მყოფნის, გადავიდე, ზარი დავრეკო და ვიკითხო, როგორ არის? საბედნიეროდ, ცოტა ხნის შემდეგ ისევ გვევლინება. მაგ სახლში ერთი მეგობარი კიდევ მყავს. მესამე კლასელი ბიჭია. ყოველი დილის რვა საათსა და თხუთმეტ წუთზე, ბავშვის ეტლსა და მოხუცზე ოდნავ გვიან, ზურგზე აბგაკიდებული გამორბის თავის სადარბაზოდან, მიიხედ-მოიხედავს, ჯიბიდან მოზრდილ ფორთოხალს ამოიღებს, სანაგვე ურნაში ჩააგდებს და გარბის. გამოგიტყდებით და, ყოველთვის მინდა, ჩავიდე და ის ფორთოხალი ურნიდან ამოვიღო. ვიცი, რომ ხელუხლებელია. ბიჭის ბებიას კარგად ვიცნობ, მიყვარს; ოდნავ გადაფერდებული დადის და ყოველ დილით ბავშვისათვის ახალთახალ ფორთოხალს ყიდულობს. მაგ სახლში ბევრი მეგობარი მყავს.

დემეტრე – ვერც კი წარმოვიდგენდი, რომ ჩვენს დროში, ამ აქოთქოთებულ ჟამს, ვინმე თქვენსავით ასეთი მარტოსული იქნებოდა. მეც მარტო ვარ: იატაკს თავად ვრეცხავ, სარეცხსაც; თუ დამჭირდა – გახეულს დავაკერებ კიდევ; საჭმელს თვითონ ვამზადებ, ხანდახან უმსაც გეახლებით, მაგალითად, კვერცხს; გამოგიტყდებით, უმი სოსისიც მიყვარს. გველისმჭამელისა არ იყოს, უმისმჭამელი ვარ, მაგრამ მრწამსით კი არა, იძულებით. ჩემი მანსარდა რომ გაათბო, ერთი ვაგონი შეშა არ ეყოფა. სხვათაშორის, ვახერხებ და მღოგვის საფენებსაც – ყველა „გარჩინიკს“ რომ ეძახის, იმასაც თვითონ ვიკრავ ზურგზე; შემიძლია, კვირაობით კრინტი არ დავძრა, მეტროში, პიკის დროს, ფეხს თუ დამბიჯებენ და იდაყვებს მიგლაჯუნებენ, ხმა არ ამოვიღო, თითქოს გასაბერტყი მტვრის ტილო ვიყო ან

ხალიჩა. მაგრამ ახლა, იცით, რა გავიფიქრე? ჩემი სიმარტოვე თქვენ სიმარტოვესთან ვერ მოვა!!

თამარი – ცოლი თუ გყავდათ?

დემეტრე – არა.

თამარი – ოცდაჩვიდმეტი წელი ისე იცხოვრეთ, ცოლი არ გეყოლიათ?

დემეტრე – არა.

თამარი – რატომ? მომეჩვენა, ბავშვები ძალიან გიყვართ.

დემეტრე – სწორედ ამიტომაც დავრჩი უცოლოდ.

თამარი – *(იციინის)* ქალის გარეშე გინდოდათ მაგ საკითხის მოგვარება?

დემეტრე – უფრო კეთილმოწყობილ ბინას ვიშოვნი თუ არა, აუცილებლად ვიშვილებ.

თამარი – სხვისი შვილი... საშიში ხომ არ არის? რა იცი, როგორი შთამომავლობისაა? ეგაც არ იყოს... უკაცრავად, რომ გეკითხებით, მაგრამ უშვილო ბრძანდებით?

დემეტრე – საქმე ის არის, რომ დედაჩემს მხედველობის ნერვთა თანდაყოლილი ატროფია ჰქონდა. მამაჩემიც ბრმა იყო; ომიდან უსინათლო დაბრუნდა. უცხოს შეიძლება გაეცინოს კიდეც, სწორედ მაშინ ნახეს ერთმანეთი. არ დამიჯერებთ, მაგრამ მერწმუნეთ, ძალიან ბედნიერები იყვნენ. ერთმანეთის მიყოლებით... ერთ თვეში დაკარგე ორივე. ასე მოხდა. იმ გოგომ კი, რომელთანაც კარგა ხნის ურთიერთობა მაკავშირებდა, ეს ყველაფერი იცოდა. და შემიწინადა... უფრო სწორედ, ბავშვის გაჩენისა შეეშინდა.

თამარი – სხვები?

დემეტრე – სხვებსაც შეეშინდათ. ჩემგან ამ ამბავს რომ შეიტყობდნენ, ექიმებთან საკონსულტაციოდ გარბოდნენ და... ეშინოდათ.

თამარი – ეს მართლა საშიშია?

დემეტრე – რა ვიცი... მე, მაგალითად, როგორც, ალბათ, უკვე შენიშნეთ, მხედველი ვარ. სათვალეც არ მჭირდება. მაგრამ ექიმები გარანტიას ვერ იძლევიან.

თამარი – „შიშს გუღში ნუ შოუშობ, ღმერთი მოწყალეა. თავის გაჩენილს უმოწყალოდ არ დააგდებს. ყოლიფერი მისი ნებაა“.

დემეტრე – ეს რომელი პიესიდან არის?

თამარი – ეს პიესა არ არის. დავით კლდიაშვილია, „სოლომან მორბელაძე“. ალბათ, სკოლაში ისწავლიდით. *(სინათლე ანთო)*

დემეტრე – ამის დედა ვატირე, დაბნელებულა!! მთელი დღე გასულა!

უნდა გავიქცე. გიორგი ბაკაშვილის მისამართი უნდა დავადგინო. ამდენ ხანს არ უნდა დავრჩენილიყავი, მაგრამ თქვენი მიტოვება არ შემეძლო, იმ...

თამარი – მღვდომარეობაში, არა? სიმართლეს გეტყვით: არავითარ განსაკუთრებულ მღვდომარეობაში თუ სასოწარკვეთაში არ ვყოფილვარ. მივეჩვიე. ეგ ჩემი ცხოვრებაა! თუ შეძლებთ, მომიტევეთ ჩემი ესოდენ იდიოტური კაპრიზი, ახირება თუ ხუმტური. თუ გამიხსენეთ, დამირეკეთ.

დემეტრე – ბაკაშვილზე როგორც კი რაიმეს შევიტყობ, მაშინვე დავრეკავ. ჰო, კიდევ... რალაც მინდა, შემოგთავაზოთ... ამ ჩანთაში დიდრონი ლამაზ-ლამაზი ფორთოხლები მიდევს... სულ დამავიწყდა... აიღეთ. თქვენ ხომ დღეს არაფერი გიჭამიათ?! ხილი არ ასუქებს.

თამარი – ასუქებს და მერე როგორ! არა! არა! არ არის საჭირო, კარგად ბრძანდებოდეთ.

დემეტრე – თქვენც... აგრეთვე... კარგად. ამ მაიმუნი მაიმუნის სრულ პასუხისმგებლობაში ვტოვებთ. წავედი (*ვაღის*)

თამარი – (*ვიტარასთან მივა. უნდა ჩამოხსნას. ხელები ჰაერში ვაუშეშია. მერე კარისკენ ვაქანდება, გამოაღებს და ყვირის*) მოიცადეთ! მოითმინეთ! ეი, ინჟინერო! თქვენ გეუბნებით (*ბრუნდება აქლოშინებულად დემეტრე. პაუზა*) თქვენი დიდი კაშნი დაგავიწყდათ. (*მაიმუნს კაშნის შემოხსნის და დემეტრეს ვაუწყვდის*) სულ არ დასველებულა. ხომ გეუბნებოდით? აი, ნახეთ.

დემეტრე – (*კაშნის შემოიხვევს*) დიდად გმადლობ. სულ დამავიწყდა. არც გამხსენებია... დამე მშვიდობისა.

თამარი – თქვენც ტკბილ ძილსა და სიზმრებს გისურვებთ. დარეკეთ. (*კარს მივეტავს. მაიმუნს დაასეირნებს, მერე ტანსაცმლიანად დაწვება საწოლში. ერთხანს წევს. უცებ, წამოხტება, სინათლეს ჩააჭობს, ისევ დაწვება და საბანს წაიხურებს. სიჩუძია. მოაირდაპირე სახლის სარკმლებიდან სინათლე იღვრება. თამარი წამოხტება, შემოსასვლელ კართან მიირბენს და გამოაღებს. დორეზე დემეტრე ღვას*) ისევ აქა ხართ?

დემეტრე – დიახ.

თამარი – დაუჯერებელია, მაგრამ მომეჩვენა, რომ თქვენი სუნთქვა მესმის. რატომ არ წახვედით?

დემეტრე – დამავიწყდა, ტელეფონის ნომერი მეკითხა...

თამარი – მერე? კარზე რატომ არ დამირეკეთ?

დემეტრე – რატომღაც ვიფიქრე, გამოვვდი თუ არა, ეგრევე, ტანსაცმლიანად ჩაწეკით და დაიძინეთ.

თამარი – მერე, გინდაც ასე ყოფილიყო, მთელი ღამე აქ უნდა მდგარიყავით?

დემეტრე – რა მოხდა? ხვალ ხომ კვირადღეა! ესაც არ იყოს, რაც უფრო მეტად სამარცხვინო და სასაცვილოა, დამავიწყდა სახელი მეკითხა... პროგრამაში მხოლოდ ინცივალური ეწერა, თანაც მელნითა და გაურკვეველი ხელით მიჯღაბნილი. მეზობელმა მაყურებლებმაც არ იცოდნენ თქვენი სახელი: ახალიაო და...

თამარი – *(იციინის)* რა გაეწობა! მეტი რა ჩარაა: მოგვიწვეს გავიცნოთ ერთმანეთი. მე თამარი მქვია.

დემეტრე – ულამაზესი და უპირველესი სახელი სრულიად საქართველოში!! გვარიც უიშვიათესი და ულამაზესი გაქვთ. ეს ბებიათქვენის დაც ულამაზესი და უიშვიათესია. ხოლო თქვენ, პირადად თქვენ... თუ არ გამიბრაზდებით, უუულამაზესი და უუუიშვიათესი ხართ. მე, პირდაპირ გეტყვით, ჩვეულებრივი, უფერული სახელი – დემეტრე მქვია. სამი ენი. დე-მე-ტრე! *(ღვანან და ერთმანეთს შესცქერიან)*

თამარი – იცით... უნდა გამოგიტყდეთ... მე მაინც წამომცდა ერთი... ტყუილი... ოცდაშვიდის კი არა, ოცდაცხრისა ვარ. *(პაუზა)* მიუხედავად ამ დიდი წლოვანებისა, თქვენი არ იყოს, მხედველობა მეც კარგი მაქვს და შევამჩნიე, რომ თეთრ პერანგზე თეთრი ღილი შავი ძაფით მიგიკერებიათ. ეს როგორ დაგემართათ? *(ორივე ჩუმად იციინის. პაუზა)* იცით, რას გეტყვით? ამოალაგეთ ეგ თქვენი ფორთოხლები! ნუ ძუნწობთ. ერთად გავანადგუროთ!! სცენაზე ხშირად მივირთმევედი, მაგრამ უგემური იყო – ჰაპიე-მაშესი. *(იციინიან)* მაცივარი რომ მქონდეს, დღეს აბსოლუტურად ცარიელი იქნებოდა, რადგანაც ბოუჯუტი უნიათოდ გავფლანგე და ხელფასამდე მხოლოდ სამი ლარი დამრჩა! *(ისევ ღვანან და ისევ შესცქერიან ერთმანეთს)*

დემეტრე – რა უბელურებაა!

თამარი – უბელურება და ეგეთი?! *(პაუზა)* შემოხვალთ თუ არა?

ჩაბნელება

მეორე ნაწილი

მეორე თავი

(ქუჩა. ქალთა კონსულტაციის წინ თამარი დგას, შემოდის დემეტრე)

დემეტრე – ექიმთან უკვე იყავი?

თამარი – ვიყავი.

დემეტრე – რაო, ქალთა კონსულტაციის ჯაღოქარმა?

თამარი – ჯერ შენ მითხარი: ბაკაშვილები ისევ არ პასუხობენ?

დემეტრე – ძალიან გთხოვ. ჯერ შენ მითხარი, ექიმმა რა გითხრა?

თამარი – წადი, რა, ისევ დაურეკე. ავტომატისთვის ხურდა ხომ დაგრჩა?

დემეტრე – ბლომად! მითხარი, რა, ექიმმა, რაო?

თამარი – რაო და საქმე კარგად არისო. თუ ყველაფერი ასევე კარგად გაგრძელდა, გირჩევ, თავს ძალიან გაუფრთხილდე და მოუარო. მსახიობი ხარ და ბავშვის მოშორება არც კი გაიფიქრო. ისეთი ვითარებაა, აბორტი არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება. ეს კარგად დაიმახსოვრეო! მერე ველარაფერი გეშველება და უშვილო დარჩებიო. თუ თავს მიხედავ და მოუვლი, ყველაფერი კარგად დამთავრდება და ბედნიერი დედა იქნებიო!

დემეტრე – ბავშვის მოშორებას ვინ აპირებს, რო?! გაურეკია, ვილაცაა. თუ... შენ ხომ არა გაქვს მაგ ლამაზ თავში რაიმე შავი ფიქრები?

თამარი – გაგიჟდი?

დემეტრე – ჰო და, ჩვენი ბიჭი... იცოდე, აუცილებლად ბიჭი უნდა გამიჩინო, თორემ... *(იციინან)* ძალიან გთხოვ, ამ პირველ ბიჭზე დამითმე და მეორეს შენ დაარქვი, რასაც მოისურვებ. ამას კი მამაჩემის პატივსაცემად ზაქრო დავარქვათ. ხომ ვიამბე, მოხალისედ წავიდა და თავის ქალის დაზიანების გამო, ბრმა დამიბრუნდა. მაგრამ ერთხელაც არ დაუწუწუნია. მუდამ ხალისიანი იყო, ბრმამ დაამთავრა ინსტიტუტი და უკანასკნელ დღემდე მუშაობდა. ჩვენი ზაქროც ასეთივე პატიოსანი, ვაჟკაცი და ყოჩაღი იქნება; აი, ნახავ!

თამარი – დაარქვი, როგორც გენებოს. მით უმეტეს, ჯერ ამქვეყნად არ არსებობს.

დემეტრე – როგორ თუ არ არსებობს? მორჩი, ეხლა... ეგეთი ხუმრობაც არ მიყვარს. არსებობს! სადღაც ხომ არსებობს და უკვე გრძნობს, რომ მისი რიგი მალე მოვა.

თამარი – *(იციინის)* გგონია, დაუბადებელი ბავშვები სადღაც, სხვა სივრცეში რიგში დგანან, როგორც საუკეთესო სპექტაკლის ნახვის მსურველი მაყურებლები თეატრის სალაროსთან?

დემეტრე – აბა, რა! ზაქროს რაც უფრო მოუთმენლად დაველოდებით, მით უფრო სწრაფად გამოცხადდება. არ მესმის, აქ რატომ ვდგავართ? ახლავე გავვარდეთ უნივერსიტეტში და ყველაფერი ვუყიდოთ.

თამარი – რა უნდა ვუყიდოთ?

დემეტრე – უპირველეს ყოვლისა, პატარა ლამაზი საწოლი. ისე მოვაწყობთ შენ ოთახს...

თამარი – *(აწვევტინებს)* ჩვენ ოთახს!

დემეტრე – რა ბრძანე? დიახ, დიახ, ოთახს ისე მოვაწყობთ, რომ საწოლი ყველაზე ნათელ და თბილ ადგილას აღმოჩნდეს, ტანსაცმელი ხომ უნდა? ფეხსაცმელიც! ცივა, სქელლანჩიანები უნდა ამოვარჩიოთ.

თამარი – ღმერთო ჩემო! დემიკო, უკვე ოცდაჩვიდმეტისა ხარ და ხომ უნდა იცოდე, რომ ბავშვები ერთ წლამდე ფეხს არ იდგამენ. ვერ დადიან.

დემეტრე – თადარიგი? თადარიგი უნდა დავიჭიროთ, ჩემო დამწყებო დედიკო. ახლავე წავიდეთ „ბავშვთა სამყაროში“ და რაც მოგვეწონება, ვიყიდოთ ნებისმიერი ასაკისათვის!

თამარი – ექვსი წლისთვისაც?

დემეტრე – დიახ!

თამარი – თხუთმეტისთვისაც?

დემეტრე – დიახ!

თამარი – ოცდასამისთვისაც?

დემეტრე – დიახ! თუმცა არა. მაგ დროს თვითონ იყიდის, თავისი ხელფასით.

თამარი – უმნიშვნელო წვრილმანი დაგავიწყდა.

დემეტრე – რა? თბილი საბანი?

თამარი – არა...

დემეტრე – წაკედით!

თამარი – იჩქარე, იჩქარე, არ დაგავიანდეს.

დემეტრე – რა დაგემართა?

თამარი – არაფერი. რაიმე ხომ არ დაგავიწყდა?

დემეტრე – თუ დამავიწყდა და გამახსენებ! წაველით.

თამარი – მაშინ... წადი... გაიქეცი!

დემეტრე – მოიცა, მოიცა... მაპატიე... ისე გამახარე, ისე გამახარე, რომ ყველაფერი დამავიწყდა. დავრეკე, დავრეკე; როგორც იქნა, დავრეკე. ახლახანს ჩამოსულან, საზღვარგარეთ მივლინებაში ყოფილან და მერე ზღვაზე დაუსვენიათ. ის გიორგი ბაკაშვილი აღმოჩნდა. და, რაც საოცარია, მისი ბინა ას მეტრშია შენი სახლიდან!

თამარი – ჩვენი სახლიდან!

დემეტრე – რა სთქვი?

თამარი – ჩვენი სახლიდან-მეთქი!

დემეტრე – ჰო, რა! ველარა ვკითხე, პიესებს შენა წერ-მეთქი? თუ წერს, კარგად ყოფილა ჩვენი საქმე. ისიც კი ვერა ვკითხე, ისევ ის ცოლი გყავს თუ გამოცვალე-მეთქი? ალბათ, გეტყოდი, მე და მისი მეუღლე ერთ კლასში ვსწავლობდით – ოღონდ პარალელურში. ასე რომ, პროტექცია ორმაგი იქნება. ხომ არ გეწყინება, პირველად უშენოდ რომ ვესტუმრო?

თამარი – არა, საწყენი რა არის?

დემეტრე – აბა, წავედი, ჯერ „ბავშვთა სამყაროში“ შევივლი და მერე ბაკაშასთან.

თამარი – ეგებ, პირიქით აჯობებს?

დემეტრე – არა, ვინ იცის, ბაკაშვილთან რამდენ ხანს შევრჩები; რაც უნდა იყოს, ოცი წელია არ გვინახავს ერთმანეთი. მალაზია, შეიძლება დაიკეტოს. ხელად შემოვირბენ. ვერ მიმიხვდი, ხომ? ყიდვას არაფრისას ვაპირებ, შე სულელო. უბრალოდ, სწორედ ახლა ძალიან მესიამოვნება, ბავშვის ნივთებისა და ტანსაცმლის დათვალიერება. შენ კი შინ დაბრუნდი და მელოდე, როგორც სამაგალითო მეუღლეს შეჭფერის.

თამარი – თუ ის გიორგი ბაკაშვილი აღმოჩნდა, არ დაგავიწყდეს და აუცილებლად უთხარი, შვიდი მთავარი როლი რომ ვითამაშე. ის პიესები არ ეცოდინება, მაგრამ მაინც უთხარი... აქაურ დებიუტზე კი არაფერი წამოგცდეს!

დემეტრე – კარგი, წავედი.

თამარი – ღმერთმა ხელი მოგიმართოს!

დემეტრე – ამინ!

მესამე თავი

ბაკაშვილების დიდი, ახალი ბინა. რემონტია. წიგნები და ავეჯი გაზეთებითა და გადასაფარებლებით არის დაფარული. იატაკზე ღია ჩემოდანი დევს. კარის ზარი. ჟანა სასწრაფოდ დააფარებს მავიდაზე დადებულ შოკოლადის დიდ ბონბონიერს სახურავს, მაღავს და კარისკენ მიდის

ჟანა – ვინ არის?

დემეტრე – გიორგი ბაკაშვილის ნახვა მინდა, თუ შეიძლება.

ჟანა – *(კარს აღებს)* შეიძლება, შეიძლება.

დემეტრე – ჟანა... თქვენ ხომ ჟანა ხართ?

ჟანა – დიახ...

დემეტრე – მე დემეტრე ვარ! დემეტრე თავდადებული კი არა, თავგასიებული! სკოლა დაგავიწყდა?

ჟანა – არა, არა! მაშინვე გიცანით. დემეტრე... თავგასა... აი, გვარი კი აღარ მახსოვს.

დემეტრე – ვერ წარმოიდგენ, როგორ გამეხარდა, რომ დაგინახე! თავადაც არ მოველოდი, ისე გამეხარდა. შენ?.. ისეთივე მშვენიერი ხარ... ოღონდ... გასუქებულხარ... ოდნავ. თმა შეგიჭრია. გაშავგვრემანებულხარ; მახსოვს, ქერა კიკინები გქონდა.

ჟანა – ყველანი გაგსუქდით და გაგშავგვრემანდით. კარში რას ვღვავართ? ოთახში შემობრძანდით... დემეტრე... დაბრძანდით. *(შეზოდიან, სხლებიან)*

დემეტრე – რა თქვენობით მელაპარაკები, ჟანიკო? მეუხერხულება.

ჟანა – ენა არ მიტრიალდება, თქვენნაირ დარბაისელ კაცს შენობით ველაპარაკო. რაც უნდა იყოს, თვრამეტი წელი გავიდა.

დემეტრე – როგორც გენებოს. მე კი შენობით მოვმართავ. გინდა გეწყინოს და გინდა – არა.

ჟანა – ბოდიშს გიხდით ამ არეულობისათვის. ეს ბინა ახლახანს იმასვექენით და რემონტი დაგიწყეთ. დაწყება ადვილი იყო, მაგრამ ბოლო არ უჩანს. ახალი ავეჯი შემოვზიდეთ თუ არა, ანტალიაში მოგვიხდა დასასვენებლად გამგზავრება. მომკლეს ამ კურორტებმა! წელიწადში რამდენჯერმე გვიწევს მოგზაურობა. რეცხვა, დაუთობა, ყოველდღიური ფატიფუთი, ჩემოდნების ჩალაგება-ამოლაგება, მგზავრობა, აეროპორტები, თვითმფრინავები, ავტობუსები, ტაქსი, სადგურები, უცხო ოთახები; დაუთოვე -

ჩამოკიდე, აკრიფე - ჩაალაგე! ერთი სიტყვით, წამებაა, ცხოვრება კი არა!

დემეტრე – კარგი ბინა გიყიდიან. კარგად წასულა გიორგის საქმე! ჟანა, იცი, მართლა როგორ გამეხარდა შენ და გიორგი ასე ერთგული ცოლ-ქმარი რომ აღმოჩნდით. ჩვენს დროში ეს იშვიათობაა. თვრამეტი წელი გავიდა და...

ჟანა – არ მიმატოვა... ეს გინდოდათ, გეთქვათ, არა?

დემეტრე – პირიქით. მინდოდა, მეთქვა, ისევ ძველებურად უყვარხარ-მეთქი!

ჟანა – რა თქმა უნდა, ვუყვარვარ. ახლა უკვე უფლება აღარა აქვს, არ ვუყვარდე. როგორ არ ვეწამე, ვიჯახირე და ვიტანჯე მასთან ერთად. უსინდისო კაცი უნდა იყოს, აღარ ვუყვარდე... ასეა, გენაცვალე! ეს ბინა კი ჩვენი უკანასკნელი ბუდეა. ერთი ნახევარი წლის მერე, თვალს ვერ მოსწყვეტთ, ისეთი სილამაზე იქნება.

დემეტრე – რამდენი შვილი გყავთ?

ჟანა – შვილებისათვის ვერ მოვიცალე! ბატონ გიორგისა და მთელ ჩვენ მეურნეობას გადაყვევი. თქვენ... რატომ... გიორგის რა მოუტანეთ?

დემეტრე – რა მოუტანე? და რაც ასეთ დროს არის მიღებული...

ჟანა – ნუ ეშმაკობთ. დიდა თუ...

დემეტრე – არც დიდა და არც პატარა. ჩვეულებრივია...

ჟანა – ყველა ასე ამბობს და მერე ისეთსას დაადრობენ, რომ... აბა, მიჩვენეთ? *(დემეტრეს ჩანთიდან ამოაქვს კონიაკი. ჟანა გამოართმევს)* ეს არა, ეს არა, დემეტრე, ხელნაწერი ამოიღეთ.

დემეტრე – რა ხელნაწერი? არავითარი ხელნაწერი არა მაქვს.

ჟანა – აბა, ჩანთა მიჩვენეთ. *(უჩვენებს)* მართლაც, არა გქონიათ. თქვენ რა, უხელნაწეროდ მოხვედით?

დემეტრე – რომელ ხელნაწერზე მეუბნები, ჟანკა? არაფერი მესმის.

ჟანა – დემეტრე, მართლა არა სწერთ?

დემეტრე – ისე ნერვიულობ, ჩემო ჟანოჩკა, შემრცხვა კიდეც, აქამდე რომ არაფერი დაიწერია. შემდეგ მოსვლაზე აუცილებლად...

ჟანა – *(აწყვეტინებს)* მაპატიე, დეძე, ვიფიქრე, შენც წერა დაიწყე და გიორგის მოუტანე. მას შემდეგ, რაც ჩემმა ქმარმა მწერლობა დაიწყო, ჩვენი ცხოვრება ბედუკუღმა გადატრიალდა. ახლა ჩვენთან სტუმრად ისე არავინ მოდის, ხელნაწერი თუ არ მოიტანა,

ლექსები და მოთხრობები მაინც იყოს; ან პიესები – ახლა ორმოქმედებიანზე დიდს აღარავინ წერს. არა, ბატონო, რომანები მოაქვთ და თანაც თორმეტკარიანი. იცი, დემიკო, რაც ამ კაცის ცოლი გავხდი, ლიტერატურა შემძულდა, მშობლიურიცა და მსოფლიოც!! თუ არ წერენ, კითხულობენ, თუ არ კითხულობენ, კამათობენ; სულ ერთი და იგივეს ამბობენ: „ჰემინგუეი გიგანტიაო, კაფკა – გადასარევიო, ფოლკნერიც ასევეო!“ ან „ჰემინგუეი და კაფკა რაღა დროსია, ახლა ბორხესი, ლაგერკვისტი, სალმან რუმდი და ჯოზეფ კუტზეე არიან ოლიმპის მწვერვალზეო. აი, ეს სისულელე მესმის ყოველ ცისმარე დღე. ჭკუას რომ მეკითხებოდეს, არცერთ მაგის მეგობარ-მწერალს შინ არ შემოვუშვებდი. ამას გრძნობენ და ტელეფონში თუ შემხვდნენ, იმ წამსვე ყურმილს დაკიდებენ. ეს ჩემი დონდლო გიორგი ნებისმიერ სისულელეს საათობით უსმენს. სხვები ეცოდება, საკუთარი ოჯახისთვის კი ვერ მოუცლია. აგარაკზე, საკუთარ აგარაკზე ჯერ არც კი ყოფილა. მარტო მე რას გავაწყობ? აქეთ-იქით თრევას საკუთარ აგარაკზე დასვენება არა სჯობს? აი, ასე ვცხოვრობთ, ამას თუ ცხოვრება ჰქვია. შენი ფაფარი სად გაქრა, დემეტრე? საფეთქლებზე შერჩენილი თმებიც გაგჭაღარავებია! მაშინვე გიცანი! ნუთუ მართლა უანგაროდ, სანახავად მოხვედი! სკოლა გაგახსენდა?

დემეტრე – *(შეცბა)* ისედაც დიდი ხანია მინდოდა...

ჟანა – *(აწვევტილებს)* ფული ხომ არ გინდა, რომ სთხოვო? ყველა-ყველა და ეგ სიკეთე არ გაგვანია. ხომ ხედავ, რამხელა რემონტი წამოვიწყეთ. აგარაკიც დასამთავრებელია, იქაური ბალ-ბოსტანი მოსაწესრიგებელი, ერთი თვითმცლელი ფუნა ასორმოცდაათი ლარი ღირს.

დემეტრე – არა, რას ამბობ, ჟანკა... არ მიჭირს.

ჟანა – ძალიანაც კარგი! ესე იგი გვინახულე, არა? ბორჯომს ხომ არ დაღვე?

დემეტრე – არ მინდა, გმადლობ. გიორგი სად არის?

ჟანა – ახლავე მოვა, გაისეირნა. ბორჯომი კი უნდა სვა – სასარგებლოა. თანაც ცივი, მაცივარში მიღვეს. ახლა შენ მიაბე, რასა იქმ?

დემეტრე – დავოჯახდი.

ჟანა – რას მეუბნები? როდის?

დემეტრე – დიდი ხანია. ოცდამერვე დღეა.

ჟანა – *(იციინის)* ოცდარვა დღეა დიდი ხანი? ახალნაქორწინევი ყოფილხარ!! მუშაობ? მგონი, გიორგი მოვიდა. *(კადის ხმა ისმის)* გიორგი, მოდი აქ! ახლავე აბაზანაში მიბრძანდი! აბაზანაში-მეთქი, გეუბნები! თათები დაიბანე! აბაზანაში-მეთქი, ვის ვეუბნები?! გიორგი, სტუმარი გეწვია!

გიორგი – *(შემოდის)* მოხვედი? კარგი გიქნია.

დემეტრე – სალამი, ბაკაშ!

გიორგი – სალამი, სალამი, თავვას! იჯექი, იჯექი, რას წამოხტი? აბა, ერთი, კარგად შეგხედო. გასუქებულხარ, თმა შეგთხელება... ჟანა იცანი?

დემეტრე – აბა, რა!

გიორგი – ილაპარაკეთ? მაგრა შეიცვალა, არა?

დემეტრე – ცოტა... სულ ოდნავ... შენ კი სულ არ შეცვლილხარ, გიო, საოცარია, პირდაპირ! ოღონდ ცოტა კი არ გამხდარხარ... რალაცნაირად მობუზულხარ... სკოლაში რომ ვიყოთ, შეკუმშულხარ-მეთქი, გეტყოდი. *(იციინან)* დაცოტავებულხარ!

გიორგი – შეიკუმშები კი არა, უარესიც დაგემართება. მე ხომ თვითნასწავლი მწერალი ვარ... ფილოლოგიური კი არა ზოოვეტი დავამთავრე. ძალიან დიდი ჯაფა დამჭირდა, პირველი მოთხრობა რომ დამებეჭდა. კიდევ კარგი, თავიდანვე მივხვდი, რომ ამ საქმეში თუ ხარ, თავს უნდა გაუფრთხილდე და არაფერი გეწყინოს. გაგაგიჟებენ, თავზე დაგასხამენ... ერთ ყურში შეუშვი, მეორედან გამოუშვი და იმუშავე. რალაცას თუ მივალწვი, იმის წყალობით, რომ არ ვიბოლმებოდი და ვმუშაობდი. კარგი, გვეყო, ჩემზე ლაპარაკი. ცოტა საკუთარ თავზე მიაძბე. ჩემი რაიმე წაკითხული გაქვს?

დემეტრე – სამწუხაროდ, არა. რალაცნაირად ვერ გადავაწყდი.

გიორგი – ნუ დაიზარებ, წაიკითხე და არ ინანებ. მოთხრობების ორი კრებული და ერთი რომანიც გამოვეცი. „დაჯერობანა“ ჰქვია. ამათ რომ ქვეყანა ციხეში... ისევ ჩემზე ვლაპარაკობთ. ხმა ამოიღე, რალაც მიაძბე! მოთხრობებიც არ წაგიკითხავს?

დემეტრე – მე ხომ არ ვიცოდი, შენ თუ...

გიორგი – ჟურნალებშიც იბეჭდებოდა, ვიდრე წიგნად დაისტამბა. იქ შეგიძლია ნახო. გავიგე, ტიუმენში საკმაოდ მაღალ თანამდებობაზე გიმუშავია. აქაც დიდი თანამდებობა გაქვს?

ჟანა – *(კარში გამოჩნდა)* ახლავე კონიაკს მოგართმევთ. ლიმონსაც დავჭრი. „ნაპოლეონიც“ დაგვრჩა.

გიორგი – საქმე, საქმე – ლაპარაკის ნაცვლად!

ჟანა – დემიკო, ხომ დალევ?

დემეტრე – ცოტას გადავკრავ. თანამდებობას არა უშავს, ხელფასსაც. უკვე ორი წელია ჩამოვედი.

ჟანა – ხომ არ აჯობებს, ვისკი და შოკოლადი მოგართვათ?

დემეტრე – ნუ შეწუხდებით, თუ ღმერთი გწამთ. სულ ერთი წუთით შემოვირბინეთ.

ჟანა – ახალშერთულ ცოლთან მიგეჩქარება? შენც გეჩვენება, რომ ზამთრის გრძელი ღამეები დამოკლდა? თურმე ცოლი შეურთავს და ვეკითხები, დიდი ხანია-მეთქი? ძალიან დიდი ხანია, უკვე ოცდამეგრევე დღეაო!

გიორგი – გილოცავ, გილოცავ... ვილაცამ გვითხრა, ცოლი ჯერ არ შეურთავსო და ვიფიქრე, მთელ კლასში ერთი ჭკვიანი ბიჭი მაინც გვყოლია-მეთქი! შენ კი საკუთარი ნებით შებმულხარ მონობის უღელში

ჟანა – გიო!!

გიორგი – ვიხუმრე, ვიხუმრე... მოგვიტანე რამე, ქალო, ასეთი მიზეზი გვექონია და უპრიანი იქნება, ერთი-ორი ჭიქა გადავკრათ.

ჟანა – ერთი სული აქვს, ვიდრე სამზარეულოში გამაგდებს! კაცი ოცი წელია არ მინახავს და მომასმენინე, რას ამბობს.

გიორგი – წელან თანამდებობა გკითხე და არ მიპასუხე... საიდუმლოა?

დემეტრე – არა, კაცო! მთავარი ინჟინერი ვარ.

ჟანა – გიორგი! მე თუ მავიწყდება, შენ არ უნდა შემახსენო? კონიაკი და ლიქიორი წუხელ ბულაძეებთან ერთად არ გამოვწრუპეთ. მგონი, კახური ჩამოსასხმელი ღვინო დაგვრჩა... ყველსაც მოვიტან.

გიორგი – მერე მოიტანე, მოიტანე, რას უღვეხარ. (*ჟანა გადის*) აბა, მითხარი, რა მოიტანე?

დემეტრე – არაფერი... ისე... სანახავად მოვედი.

გიორგი - მაგას ვინ ჭამს! ცხოვრებამ ჭკუა მასწავლა. ოცი წლის პაუზის მერე უბრალოდ, სანახავად ვინ დადის? აბა, დააძრე, დააძრე!

დემეტრე – „ბებიები ყვავილებს არ ყიდულობენ“ შენი დაწერილია?

გიორგი – „ბებიებს ყვავილებს აღარ ჩუქნიან!“ ასე ჰქვია. ჩემი დაწერილია. მოგეწონა?

დემეტრე – არ მინახავს, აფიშა ვნახე.

გიორგი – წადი, ნახე, მოგეწონება. მაგარი რამეა. თუ ბილეთებს ვერ იშოვნი, დამირეკე. გადამყიდველებთან არ იყილო, ძვირს აფასებენ. დამირეკე და ვეცდები, დაგეხმარო.

დემეტრე – ესე იგი, შენია... *(პაუზა)*

გიორგი – ლამაზია?

დემეტრე – ვინ?

გიორგი – ის მსახიობი გოგო, ვინც თეატრში ვინდა მოაწყო?

დემეტრე – ულამაზესი!!

გიორგი – ესე იგი... საყვარელია?

დემეტრე – არა, ცოლია!

გიორგი – გასაგებია... საიდან ჩამობრძანდა?

დემეტრე – გიო, სამი წელი ეგრეთწოდებულ თეატრში იმუშავა...

გიორგი – ისიც ასე ამბობს, „ეგრეთწოდებული“? მაგარი ვინმე ყოფილა! რადიკალ-მაქსიმალისტი!! ვზუმრობ, ვზუმრობ. მერე? მერე? ამომაქრე!

დემეტრე – იმ თეატრში შვიდი მთავარი როლი ითამაშა. წითელი დიპლომი აქვს, მშვენივრად მღერის, უფრო უკეთ ცეკვავს. ყველაფერი რიგზე აქვს!

გიორგი – რამდენისაა?

დემეტრე – ოცდა... შვიდის.

გიორგი – გამორიცხულია!

დემეტრე – რა არის გამორიცხული?

გიორგი – გამორიცხულია! ამ შემთხვევაში ვერაფრით დაგეხმარები. ვერიკო ანჯაფარიძეც რომ იყოს, ოცდაშვიდი წლისას არ აიყვანენ. ასე რომ, რა გიყო, ვერ დაგეხმარები. მძიმე მრეწველობის მინისტრად უფრო მოგიწყობ, ვიდრე თბილისის რომელიმე თეატრში *(პაუზა)*

დემეტრე – რა უბედურებაა!

გიორგი – სანამ დროა, ისწავლოს და პროფესია შეიცვალოს *(პაუზა)* ყურები რას ჩამოყარე? ეგრე გიყვარს? ყველა არტისტი ხომ არ იქნება? თბილისში ეს ძალიან ძნელია. *(პაუზა)*

დემეტრე – *(წამოღება)* წავალ, მაშინ... თქვენც ბევრი საქმე გაქვთ და მეც... ცოლთან ერთად შემოგივლი... როდისმე...

გიორგი – მოიცა... რას წამოხტი? დაჯექი. ჟანა! მოგვიტან რამეს თუ არა? *(პაუზა)* შენები როგორ არიან?

დემეტრე – სადღა არიან, ჩემო კარგო. უკვე რვა წელია გარდამეცვალნენ.

გიორგი – მაგარი მშობლები გყავდა. ნამდვილი გმირები იყვნენ! რას იზამ?... მშობლები კვდებიან... დედაჩემიც გარდაიცვალა.

დემეტრე – კარგად მასწავს. ვიზიარებ, ბაკაშ...

გიორგი – იცი, რა ვქნათ. იმ კვირაში ჩემთან მოიყვანე. ოღონდ ახლავე გაფრთხილებ: სინიდისი მქენჯნის და ამას იმიტომ ვაკეთებ. მომიყვანე. ნუ გეშინია, მექალთანე არა ვარ. ოცი წელი რომ ერთ ქალთან იცხოვრებ, თანაც ისეთთან, ოცივე წელი შენი ერთგული როა, მხოლოდ თავს კი არა, საქალეთსაც შეგაზიზღებს. შენ ცოლს პროფესიული თვალთ შევხედავ. ახლახანს ერთი პიესა დავამთავრე. „შენ და მხოლოდ შენ“ ჰქვია. მთავარი როლის შემსრულებელი ოცდაცხრა წლის უნდა იყოს. მთავარი რეჟისორის ცოლი ამ როლს კბილებით ჩააფრინდა. ის კი... თუმცა ამას რა მნიშვნელობა აქვს. ერთი სიტყვით, შევთანხმდით: იმ კვირაში დამირეკე და მოდი! ჟანა! სად დაიკარგე, ჟანა!

ჟანა – *(შემოაქვს ორი ცარიელი ჭიქა)* დემიკო, არ შეგიძლია, იატაკქვეშა გათბობის სისტემა გვიშოვო? ოღონდ, ამერიკული, ჩინური რამდენიც გინდა, ყრია. ალბათ, მშენებლობებთან გექნება კავშირი...

დემეტრე – ჟანკა, მაპატიე, მაგრამ ეგეთ საქმეებში არ ვერევი. მაგას ჩვენთან „ლევი ტავარს“ ეძახიან და რომ მომკლა, ეგეთ საქმეში ცხვირს ვერ გამაყოფინებ!

ჟანა – ყოჩაღ, თავგას! როგორ გეტყობა, ჩვენიანი რომ ხარ და პატიოსნად ცდილობ, მოიპოვო პური შენი!

ჟანა – ამ რემონტის გადამკიდეს, ყველაფერი მეკარგება. გასაღები ძლივს ვიპოვე, ბარი გავაღე და არცერთი ბოთლი არ დამხვდა! ჩაიდან დავდგი!

გიორგი – *(შეიშუშნა)* ჩაი იყოს, ოღონდ რამე შემოიტანე!

ჟანა – კარგი მურაბა მაქვს, უგემრიელესი. სამოთხის ვაშლისა. ყოველ წელს ერთ ვედროსა ვხარშავ. ერთი ბეწო სიმწარე არ აქვს. ხომ გამისინჯავ?

დემეტრე – ნუ შეწუხდები, ჟანკა, ხომ გთხოვე?

გიორგი – არც ბორჯომს დალევ? გაყინულია.

დემეტრე – არა, გმადლობ. წავედი.

გიორგი – ცოლი არ უნდა შეგერთო, ძმაკაც!

ჟანა – დემეტრე, აკი მითხარი, უბრალოდ, სანახავად შემოგიარეთო?!

თურმე მეუღლის თეატრში მოწყობა გნდომებიანთ. რომ მცოდნოდა, გეტყვოდი, შინ არ არის-მეთქი! არა! იცრუეთ! მომატყუეთ!

გიორგი – ჟანა! მორჩი ბოლოს და ბოლოს!

ჟანა – რა ჟანა! რა ჟანა! მთელ ქვეყანას ეხმარები, საკუთარი ოჯახისთვის კი თითსაც არ ანძრევ. აი, ამ შენ თანაკლასელს თავისუფლად შეუძლია დაგეხმაროს, მაგრამ, არაო, პრინციპები მაქვსო! ადექი და უპასუხე, რომ არც შენა ხარ უპრინციპო.
(*გადის*)

გიორგი – ხომ ხედავ, ჩემო ძმაო, ოჯახურ ურთიერთობასა და მწერლობას ერთი და იგივე კანონები აქვთ: აქაც მთავარია, არ გეწყინოს და არ დაიბოღმო. გაწყენინებენ და მეორე ყურიდან გაუშვი.

დემეტრე – ეგ არაფერია, გიო, ჩვენ ხომ შინაურები ვართ და ასეთებადაც ღავრჩებიან. შემაგვიანდა! (*ხმაძღვლა*) მაპატიე, ჟანკა. ნახვამდის!

ჟანა – (*სამზარეულოდან*) ბედნიერად!

დემეტრე – წავედი, გიო!

გიორგი – რახან არ იშლი... ესე იგი, შევთანხმდით, ხომ?

ჟანა – (*სამზარეულოდან*) დემეტრე, კარი ფრთხილად გამოაღეთ, თორემ გიორგი კიბეზე გავარდება.

დემეტრე – შენც მოდიხარ?

ჟანა – (*სამზარეულოდან*) არა, ეგ არა! ძალღი, პინჩერი გავარდება! მაგას კი როგორმე მე მოვუვლი! (*ღიმილით გადის*)

მეოთხე თავი

თამარის ოთახი. სიახლე: ფანჯრებზე ფარდები ჩამოუფარებიათ, ბავშვის პრიალა ხის საწოლი, ბავშვის ძალღი ვორგოლაჭებიანი სკამი, იაფფასიანი ლარნაკი, განიერი ტახტი. მავიდის მავივრად დიდი ყუთები, რომლებზედაც ჭრელი მუშაშა აფენია. საღამოა. თვითნაკეთ მავიდაზე ორი ჭიქა, ორი თევში და ტორტი დევს. თამარი მავიდას უზის. ბავშვის საწოლში ვიღაც ვარდისფერი ატლასის საბანში ვახვეული წევს. შემოდის დემეტრე. ბავშვის სკამი, ღამის ქოთან და თავიული უჭირავს.

დემეტრე – ესაც ჩვენი უფლისწულის ზაქროს სავარძელი. ეს თქვენთვის მომირთმევია, დედოფალო! *(თავი უღებს გადასცემს)*
მოთმინებითა შენითა ეს ნამდვილად დაიმსახურე, ყოჩაღი გოგო ხარ! ეს კი ჩვენ, შენ და მეც, მეც ხომ მერგება? *(მავიდაზე ერთ ბოთლს ღვინოს დადგამს)*

თამარი – როგორ შეიტყვე, დემიკო?

დემეტრე – შენზე ყველაფერი ვიცი! შენ როგორღა შეიტყვე?

თამარი – თავს ნუ ისულებ. შეიძლება ეგ არ შემეტყო?

დემეტრე – თუ ეგრეა, ისღა დაგვრჩენია, მიუულოცოთ ერთმანეთს და კარგა მაგრა შევუბეროთ!! ვხედავ ჩვენს განსაკუთრებულ საფირმო ნუგბარს, ეს განსაკუთრებულ ტორტი „ზღაპარი“, რომელსაც მე და მხოლოდ მე გადავსანსლაგ, რადგანაც ჩემი დედოფალი ფიგურას უფრთხილდება. ჩემმა დედოფალმა მხოლოდ გარემო კი არ შემიქმნა ზღაპრული, ჩემი კუჭიც ზღაპრით აავსო.

თამარი – ხომ იცი, რომ აღარაფრისთვის არა მცალია. ახლა დილიდან საღამომდე თეატრში რეპეტიციებზე უნდა ვიჯდე, გაფაციცებით ვუთვალთვალო ყველას და ყველაფერს, რომ, ღმერთმა დაიფაროს და, არ დავუგვიანო ღიმილი მაგანსა და მაგანს, ეგებ შტატში ამიყვანონ ან, უკიდურეს შემთხვევაში, ხელშეკრულება ნახევარი წლით გამიგრძელონ!

დემეტრე – განა გსაყვედურობ, არავითარ შემთხვევაში! მშვენიერი დიასახლისი ხარ. მთავარი უნარიანობა კი არა, გამომგონებლობა და ფანტაზიაა. საუზმედ, სადილად და ვახშმადაც „ზღაპარი!“ გმადლობ, უფალო, რომ გამიმართლე და შემახვედრე ასეთი ტკბილი ცოლი.

თამარი – თქმა არ უნდა, იდეალური ქმარი ხარ. იდეალური ხომ ის ქმარია, რომელსაც საკუთარი ცოლი იდეალურზე იდეალური ჰგონია.

დემეტრე – ეგ რომელი პიესიდან არის?

თამარი – არ მახსოვს. მგონი, ამ თემაზე ანეკდოტი არსებობს.

დემეტრე – ყვავილებს ისევ უწყლო ლარნაკში რატომ აწყობ?

თამარი – თუ ეს შენ ასე ძალიან გაწუხებს, ახლავე ჩაუუსხამ წყალს მაგ ყვავილებს ერთი პირობით: ყოველდღე შენ გამოუცვლი.

დემეტრე – გამოვუცვლი, გამოვუცვლი, ოღონდაც ჩაუსხი და ყოველდღე გამოვუცვლი, გპირდები.

თამარი – სულ ასე მპირდები და აქაურობა სულ ყარს. *(წყალს მოიტანს, ლარნაკში ჩაასხამს)* რა ექნა, დემიკო, ვერ მოვასწარი

რამე მეყიდა... მთელი დღე დაბალქუსლიან ავსტრიულ ფეხსაცმელს
ვეძებდი და ჩემი მოსაწონი ვერ ვიპოვე.

დემეტრე – დაბალზე რად გინდა? მაღალქუსლიანი ძალიან
გიხდება.

თამარი – მესუმრები? აკი, ვიცით?

დემეტრე – ააა! თუ ამიტომ გინდა, საწინააღმდეგო არაფერი
მაქვს. დროა, შემოვუსხდეთ მაგიდას და თქვენი გამოგნებული
გამარჯვება აღვნიშნოთ.

თამარი – შენიც, ჩემო კარგო, შენიც! ამ საქმეში შენც ხომ
მონაწილეობდი?!

დემეტრე – ვმონაწილეობდი და მერე როგორ! მაგრამ ვფიქრობდი და
ახლაც ასე მგონია, ეს გამარჯვება, უპირველეს ყოვლისა, შენმა
გმირულმა საქციელმა მოგვიტანა... მერე კი ბაკაშვილმა. მოდი,
ახლა შენი სადღეგრძელო შევსვათ, მერე კი ბაკაშვილისა.

თამარი – გადამრევს ეს კაცი! ბაკაშვილი რა შუაშია?

დემეტრე – როგორ თუ რა შუაშია? იმანაც ხომ იხლაფორთა!

თამარი – შენ, რა, მართლა გინდა გამაგიჟო თუ ასე უკბილოდ
ხუმრობ? შეურაცხყოფას რად მაყენებ?

დემეტრე – თუ გწყინს, ხმას აღარ ამოვიღებ. მაპატიე. ბოდიშს
გიხდი. გააკარი ბაკაშვილს! აღარც ვახსენებ. ჩავთვალთ, რომ ეს
გამარჯვება მხოლოდ და მხოლოდ შენმა გმირულმა მოთმინებამ
მოგვიტანა. აბა, გაგიმარჯოს! *(ჭიქას მიუჯახუნებს, დაღევს)*
რატომ არ სვამ?

თამარი – ჩემთვის ხომ არ შეიძლება... დღეიდან ჩემთვის არც სმა
შეიძლება და არც მოწევა.

დემეტრე – რა დაგემართა? ავად ხარ?

თამარი – *(იციინს)* არა, ძალიან, ძალიან, აბსოლუტურად ჯანმრთელი
ვარ და სწორედ ამიტომაც აღარ შეიძლება არც თამბაქო და
არც ალკოჰოლი. *(პაუზა)* აკი მითხარი, ვიცით. *(პაუზა)*

დემეტრე – *(იციინს)* რა უბედურებაა!

თამარი – *(იციინს)* უბედურებაა და მერე ეგეთი! *(დგებიან და
შესცქერიან ერთმანეთს. პაუზა)*

დემეტრე – *(ჩაბეირდა)* რა სულები ვარ! ხა-ხა-ხა! რეგენი! ხა-ხა-
ხა! ბაკაშვილიც რომ გავიყვანე საქმეში! ხა-ხა-ხა! იხლაფორთა-
მეთქი! *(დიღხანს იციინს. მერე ვიორვი ხელში აიჭაცებს
თამარს და ოთახში დააბზრიალებს.)*

თამარი – დემიკო, დემიკო, ფრთხილად. თავბრუ მეხვევა! ასე ნულარ მომექცევი, ცოტა უნდა გამიფრთხილდე.

დემეტრე – *(ფრთხილად დასვამს)* მთლად გამოვყეყენდი. ამ სიხარულმა დამწყები ძამის კოდექსის ყველა პუნქტი დამავიწყა! *(პაუზა)* ანალიზმაც დაადასტურა?

თამარი – დაადასტურა, დაადასტურა. რვა თვეში მამა გახდები! მაგრამ წამოსვლისას ისევ გამაფრთხილა, აბორტს გაიკეთებ და საშუალოდ უშვილო დარჩები.

დემეტრე – ეგ ჩვენ არ გვემუქრება. ხომ ასეა?

თამარი – აბა, რა!!

დემეტრე – მოდი, ახლა ეს გონჯი გორილა მოვისროლოთ ზაქროს საწოლიდან. ეეო, რაც ვეფერეთ ამ ნახერხით გატენილ მწვანე პლუმის სიმახინჯეს. *(საწოლიდან საბანძოხვეული მაიძუნი ამოიღო)*

თამარი – *(გამოვლივჯა, მკერდზე მიიხუტა)* ძალიან გთხოვ, ასე ნურასოდეს აწყენინებ ამ უძწეო სანდომიან მაიძუნს! დაგავიწყდა, რაც გაგვიკეთა? სკამი მოსწიე. *(დემეტრე სკამს მავიდასთან მიახრჩებს)* დღეიდან ყოველ ჩვენ ოჯახურ დღესასწაულს დაესწრება. *(დასვამს სკამზე)* ესეც ასე. ჭიქა დაუდგი და ჩაიც დაუსხი, თუ არ შეწუხდები. ღვინის სმა ამისთვის ჯერ ადრეა; პატარაა და რა ქნას? საგვარეულო ღერბების ტრადიცია რომ აღსდგებოდეს, ყავისფერ ფონზე ამის მწვანე ყურებადღე გარღეჭილ სიფათს აუცილებლად შევიტანდი. ეს ღერბი თაობიდან თაობას, შვილებიდან – შვილიშვილებს, შვილიშვილებიდან – შვილთაშვილებს გადაეცემოდა. ჩვენი ამბავი ვის გაახსენდებოდა? ეს მაიძუნი და ღერბიც მტვრად იქცეოდა, მაგრამ ოჯახის დამფუძნებლად მაინც ამას მიიჩნევდნენ. *(პაუზა)* ახლა მითხარი, ვინ დავუპატიჟოთ ამ ზეიმზე?

დემეტრე – შემიძლია ჩემს თანამშრომლებს დავურეკო. მყავს ერთი-ორი ნორმალური ბიჭი! თუმცა... მოდი, ბაკაშა დავპატიჟოთ. რაც უნდა იყოს, ძალიან დაგვეხმარა.

თამარი – დღემდე აზრზე ვერ მოვსულვარ, ეგ საქმე როგორ გაიხარხა?! ნამდვილად ჭეშმარიტება გითხარი, როცა ვთქვი, ადამიანებს ბედი რამდენჯერმე უღიმის-მეთქი! მაგრამ მერე, ოღნავ, თუნდაც სულ ოღნავ უარესობისკენ თუ წაუვათ საქმე, ყოველგვარი სიკეთე ავიწყდებათ.

დემეტრე – ყველას ნუ განსჯი, რა! შენ არ დაგავიწყდება?

თამარი – არასოდეს! გეფიცები!! ასეთი იღბლიანი არასოდეს ვყოფილვარ. ეს, ალბათ, ჩემი ცხოვრების საუკეთესო წელია.

დემეტრე – ამიერიდან უფრო უკეთ იქნება. ყველაფერი ახლა იწყება.

თამარი – ბატონმა გიორგიმ მითხრა: ხელშეკრულებაზე ასე ჯიქურ იმიტომ მივაწევი, რომ ჩემი პიესის მთავარი მოქმედი პირი – ქალი, ზუსტად ისეთი წარმომიდგენია, როგორიც შენა ხარო. შენი ქმრის თანაკლასელობითა და ბავშვური მეგობრობის ხსოვნის გამო ასეთი ამბები არ კეთდებაო. პიესას თითქოს შენთვის და შენზე ვწერდით. მართლაც საოცნებო როლია. მის ყოველ სიტყვასა და საქციელს საკუთარი ხელებივითა ვგრძნობ.

დემეტრე – ჰო და, ბურჭულაძეს მოუწევს თანდათან შევიწროვდეს.

თამარი – მაგრამ, დემიკო, ეს ჩვენი სინარული ოდნავ ნაადრევი ხომ არ არის? გიორგი ბაკაშვილის დაჟინებითა და მოთხოვნით, ერთწლიანი ხელშეკრულება კი გამიფორმეს, მაგრამ, რად გინდა? მთავარი რეჟისორი რეპეტიციებს არ მინიშნავს. არა მგონია, პრემიერის შემდეგ მაინც რომ მათამაშონ ეგ როლი.

დემეტრე – რა უბედურებაა? შენ არ მითხარი, ვიცით?

თამარი – რა?

დემეტრე – რა და, რომ შემოვედი და პირი დავადე, ეს გასაშტერებელი ამბავი მეთქვა, მომაკეტინე და ვიცით, მომახალე!

თამარი – მეგონა, შენ იმაზე ამბობდი, ამაზე კი არა! ჩქარა, მითხარი, რა უნდა გეთქვა?

დემეტრე – რა და, ბაკაშვილმა სამსახურში დამირეკა!

თამარი – მერე?

დემეტრე – ხვალდანვე ბურჭულაძის მაგივრად რეპეტიციებს შენ გაივლი. ის ბურჭულაძე რატომღაც არ მოსწონს. ბევრს კი მიხსნიდა, ამიტომ და იმიტომ არ მომწონსო, მაგრამ ვერაფერი გავიგე. შენთვის თეატრიდან ჯერ არ დაურეკავთ?

თამარი – მეც ახლახანს მოვედი.

დემეტრე – დარეკავენ. ყველაფერი მოწესრიგდა.

თამარი – ზღაპარი თუ გინდა, ეს არის! *(ერთმანეთს შესცქერიან)* მიდი, ბატონ გიორგის დაურეკე, ჩვენი ზღაპრული ნადიმი გაიზიაროს.

დემეტრე – ჟანა არ გამოუშვებს. შენზე ეჭვიანობს.

თამარი – რა საბაბი აქვს?

დემეტრე – საბაბი თუ არსებობს, უკვე აღარ ეჭვიანობენ. მაშინ ბრაზობენ და გიჟდებიან.

თამარი – ეგ რომელი პიესიდან მომხალე?

დემეტრე – არის ასეთი პიესა, შენ ჯერ არ გეცოდინება: „ცხოვრებისეული გამოცდილებანი!“

თამარი – მაშინ ჩემს კეთილ მეზობლებს დავპატიჟებ. იმ ახალგაზრდა ყვითელხალათიან ქალს, შვიდი თვე ბავშვზე რომ არის გადაჯაჭვული. იმ ბუზღუნა მოსუცს თავის ქოლგიანად. გაიგოს, რომ ამქვეყნად ჯერ კიდევ არიან ადამიანები, რომლებსთვისაც თავი არ მოუბეზრებია. აი, ორივენი აივანზე არიან! ფანჯარას გამოვალე და მთელი ხმით შევძახებ: აქეთ, მეზობლებო, აქეთ! დაპატიჟებული ხართ! *(იციანის, ფანჯრისკენ მივბრუნდები. დემეტრე შეაჩერებს)* საქციელს მიწუნებთ? თქვენ, როგორც სანიმუშოდ აღზრდილ მამაკაცს, გსურთ ვეახლო და ისე დავპატიჟო? ასეც მოვიქცევი. იმ პატარა ბიჭუნასაც დავპატიჟებ, ფორთოხლებს ურნაში რომ ყრის და გავახარებ, სუფრაზე არანაირი ციტრუსი არ მექნება-მეთქი! *(სიცილით მიეშურება, კაბა რომ გადაიცვას)*

დემეტრე – *(შეაჩერებს)* ასე თუ მოიქცევი, უნდა აუხსნა, საიდან იცნობ; მოგიწევს, აღიარო, რომ უთვალთვალე. ეს ძალიან ეწყინებათ. ყველას სძულს თუ უთვალთვალე და უყვარს, ქვეყანასა და საზოგადოებას საზეიმოდ გამოპრანჭული რომ გამოეცხადება! ცხოვრება თეატრი არ გახლავთ!

თამარი – პირიქით! ცხოვრება საუკეთესოა იმ თეატრთა შორის, რომელიც ოდესმე მინახავს. იმ პროვინციულ ქალაქში სევდა რომ მომეკიდებოდა, ფოსტაში, ავტობუსების სადგურში, რკინიგზის ვაგზალზე, კაფეში, პოლიკლინიკაში ან კიდევ ვინ იცის, სად არ მივდიოდი და ვუცქერდი ყველაზე თანამედროვე და მართალ სპექტაკლებს, ყველაზე ნიჭიერი და შესანიშნავი მსახიობების შესრულებით. კარგი, ბატონო, გემორჩილებით. თუ ჩემი მეგობრების დაპატიჟება არ მოხერხდება, დავრჩენილვართ ორნი და ეგ არის!

დემეტრე – რატომ ორნი? სამნი!!

თამარი – ოთხნი!

დემეტრე – ოთხნი? გგონია, ტყუპებს გამიჩენ?

თამარი – *(იციანის)* შესაძლოა, მაგრამ ამჟამად მაიმუნი ვიგულისხმე. მოდი, ვიცეკვოთ.

დემეტრე – მუსიკა რომ არ გვაქვს! რა უბედურებაა! პირველივე პრემიიდან მაგნიტოფონს ვიყიდი. რა ხდება?

თამარი – ორი თვის მერე შემეტყობა...

დემეტრე – საგანგებო კაბას შევიკერავთ. დღეს რა რიცხვია? პრემია როდის მაქვს?

თამარი – მაგ პრემიას ისე ფლანგავ, თითქოს ნობელისას გაძღვევენ.

დემეტრე – მაგასაც მივიღებ. ახლა ყველაფერი შემიძლია, თამუნა, მე ბედნიერი კაცი ვარ! ეგაც არ იყოს, ჩემო სულელო გოგო, ორსულობა ხომ ქალის სილამაზე და მშვენიერებაა!

თამარი – მართალია! ძალიან განიერ კაბას შევიკერავ, მაქმანებით გავაწყობ, მკერდთან დიდ ბაფთას დავაკერებ და გრძელ ბოლოებს დავუშვებ...

დემეტრე – ბაფთა მოუხდება? არა მგონია.

თამარი – შე ჩემზე სულელო, ბაფთის ქვემოთ დაშვებული ბოლოები ყველაფერს დაფარავს.

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – როგორც კი ისეთ კაბას ჩაიცვამ, რომელშიც არაფერი გემჩნევა, მაშინვე ყველა მიხვდება, რა არ გინდა, რომ შეგამჩნიონ.

დემეტრე – ეგ გაწუხებს? თუ შეგრცხვება? ორსულობა ხომ ბუნებრივი ამბავია და რაც ბუნებრივია, ყველაფერი ლამაზი და მშვენიერია.

თამარი – მერე ხელშეკრულება? ხელშეკრულება ერთწლიანია. თანაც სამი თვე უკვე გავიდა. დაიწყება არასცენიური გარეგნობაო, მშობიარობა, ძუძუს წოვება...

დემეტრე – არსებობს ელემენტარული კანონი: იმ ვადით, რაც მშვიდ მშობიარობასა და ბავშვის ძუძუთი აუცილებელ კვებას სჭირდება, ხელშეკრულებას გაგიგრძელებენ.

თამარი – ესე იგი, გამოვა, რომ თეატრი მოვატყუე!

დემეტრე – აბა, რას ამბობ?! როგორ მოატყუე? კონტრაქტში ჩაწერე: ამიერიდან სექსზე ხელს ვიღებო?!

თამარი – თუ ასეა, მეტი არაფერი დაგვრჩენია, უნდა ვიგრიალოთ! მოდი, ვიცეკვოთ.

დემეტრე – მუსიკა?

თამარი – სასულე ორკესტრი გნებავთ თუ ჯაზ-ბანდა? ახლა მე ვიმღერებ და ვიცეკვებ. შენ კი ძველმოდურო და ყავლგასულო

ადამიანო, მიცქირე და ისწავლე. *(ცეკვავს)*
„ქარი ქრის, ქარი ქრის, ქარი ქრის,
ფოთლები მიჰქრიან ქარდაქარ...
ხეთა რიგს, ხეთა ჯარს რკალად ხრის,
სადა ხარ, სად ხარ, სადა ხარ?“ *(ციბრულტევით ტრიალებს)*

დემეტრე – *(დაიბნა)* თამარ!...

თამარი – როგორ წვიმს, როგორ თოვს, როგორ წვიმს,
ვერ გპოვებ ვერასდროს... ვერასდროს! *(უფრო სწრაფად, ვიყვირით ტრიალებს)*

შენი მე სახება დამდევს თან ყოველ დროს, ყოველთვის,
ყოველგან!

დემეტრე – თამარ! თამარი! შეჩერდი! შეჩერდი! ყველაფერი
დაგავიწყდა?

თამარი – *(უფრო გაშმაგებით ცეკვავს)* შენი მე სახება დამდევს
თან

ყოველ დროს, ყოველთვის, ყოველგან!

შორი ცა ნისლიან ფიქრებს სცრის...

ქარი ქრის, ქარი ქრის, ქარი ქრის!

*(თამარის ცეკვა ისეთი სწრაფია, განწირულისა და
სასოწარკვეთილის ცეკვას ჰგავს).*

დემეტრე – თამარ! თამარი! თამარიკო! *(თამარს არ ესმის, ისევ
გაშმაგებით ცეკვავს)*

ჩაბნელება

მეხუთე თავი

*იგივე ოთახი. მორე ტახტი შეუძენიათ. ლარნაკი ყვავილებით
არის სავსე. გვიანი საღამოა. დემეტრე ბოლოთას სცემს. შეძოდის
თამარი.*

დემეტრე – რატომ დაიგვიანე? *(თამარი სდუმს. მერე საწოლთან მივა
და ლოვინს იშლის).* სად იყავი? ცოტაც და შენ სამებნელად
ქალაქში გამოვვარდებოდი.

თამარი – *(ჩუმად)* თეატრში შევრჩი.

დემეტრე – როგორ გგონია, თეატრში არ დავრეკავდი? ჯერ მითხრეს,

დღეს საერთოდ არ უნდა მოსულიყო. ბოლოს მიპასუხეს, ყველა კაი ხანია წავიდა!

თამარი – სხვენზე ვიყავით, პატარა სარეპეტიციოში. ერთი სცენა არ გამოგვდის და...

დემეტრე – მერე, ვერ დამირეკე?! ხომ იცოდი, ვინერვიულებდი?

თამარი – რამდენჯერმე ვცადე, მაგრამ სულ სხვაგან ვხვდებოდი. ეტყობა, ან აქ გაფუჭდა ხაზი ან თეატრში.

დემეტრე – რა ვიცი, თეატრში დაუბრკოლებლად ვრეკავდი. *(თამარი მავიდასთან მიდის და ხარბად სვამს წყალს დიდი ბოთლიდან)* მშიერი ხარ? რაღაც გემრიელი მოგიძხადე კომბოსტოსა და კარტოფილისგან. წიგნში წავიკითხე, არ ასუქებსო. *(თამარი ტანსაცმელს იხდის)* რეპეტიცია როგორ ჩატარდა? ბურჭულაძე ისევ მაყურებლის როლშია?

თამარი – ჰო, გვიყურებს.

დემეტრე – და ისევ არ გესაღმება?

თამარი – ჰო, ძველებურად... არ მესაღმება.

დემეტრე – სულ გამოყვეყნდა ეგ ქალი. შენი რა ბრალია?! ყურადღებას ნუ მიაქცევ...

თამარი – დემეტრე... თუ შეიძლება...

დემეტრე – ცუდად ხომ არ ხარ?

თამარი – ცოტა... *(დაწვება)*

დემეტრე – რა დაგემართა? რაღაც გაფითრებული მეჩვენები?! რაიმე მოხდა? რა მოგივიდა? რა მოხდა? *(თამარი ღუძს)* რა მოგივიდა? შენ თუ ჩვენ ბიჭს? *(თამარი ღუძს)* სასწრაფოს გამოვიძახებ! *(თამარი ღუძს)* ეგებ, რაიმე გვიშველონ! ეგებ, ჯერ გვიან არ არის?

თამარი – გვიან არის, დემიკო, უკვე ძალიან გვიან არის! *(პაუზა)*

დემეტრე – საავადმყოფოში იყავი?

თამარი – ჰო... არა, არა! ვიყავი... ექიმთან ვიყავი... საწვიმარი... ლაბადა დამრჩა. ხვალ... თუ შეძლებ... წამოიღე. *(პაუზა)*

დემეტრე – ამას რას მეუბნები! თავს როგორ ვერ მიხედე? როგორ ვერ გადაარჩინე? თამრიკო, მითხარი, რა მოხდა?

თამარი – კარგი... კმარა... დამშვიდდი...

დემეტრე – მე რატომ მამშვიდებ? საკუთარი თავი და ის უნდა გეცოდებოდეს. *(თამარი ღუძს)* მითხარი, რა მოხდა? როგორ მოხდა? *(თამარი ღუძს)* არა მჯერა! როგორ დავიჯერო?! ახლავე მითხარი, რა მოხდა! ოღონდ სიმართლე მითხარი და გეფიცები,

ამაზე არასდროს აღარაფერს გეტყვი! ვგრძნობ, შენც იტანჯები... მითხარი, ყველაფერი გულწრფელად მითხარი და ვეცადოთ, ამაზე კრინტიც აღარ დავძრათ. *(თამარი ღუმს)* შენ თვითონ მიხვედი? შენი ნებით? *(ყვირის)* კი, მაგრამ რატომ? *(ჩუმად)* რისთვის მოკალი ჩვენი ბიჭი? *(თამარი წამოდგება და აპირებს დემეტრეს მოეფეროს)* არც გაბედო! ხელი არ მახლო, შენი... შენც ისეთივე ნაგავი ყოფილხარ, როგორც ის გატყლარჭული გოგოები, ათობით აბორტს რომ იკეთებენ, ოღონდ ფიგურა არ გაუფუჭდეთ და ზედმეტი ზღაფორთი და შრომა აიცილინონ! ისე ადვილად იცილებთ საკუთარ დაუბადებელ შვილებს, თითქოს გადააფურთხეთ და სინიდიისს ქენჯნასაც არ გრძნობთ!! ჭკუაც არ გყოფნით იმის გასააზრებლად, ბავშვი ცოცხალი არსება რომ არის. ისეთი გონებაჩლუნგები, რეგენები და ეგოისტები ხართ, გგონიათ, უფლება გაქვთ, სხვისი სიცოცხლე განაგოთ! ასეთები ყოველთვის მეზიზღებოდა, გავუბოდი, მძულდა... მაგრამ შენ? შენ თუ... თუ შენც... *(თამარი ისევ გადადგამს დემეტრესკენ ნაბიჯს)* არ მომიკარო! გვამის სუნი გდის! *(პაუზა)*

თამარი – *(ჩუმად ტირის)* „მიცქირე თვალში. შენ დადუმდი? იგრძენი განა?

იწეკი წყნარად და ბინდიან თვალში მიყურე...

ნურაფერს მეტყვი.

მე არ მინდა არავის ნანა. გინდ აღმიდგინე ისევ გული,

გინდ დამიხურე.

მიცქირე თვალში, ო, ჩემს თვალში

საშინელება იგრძენი განა?!

დემეტრე – ხედავ? ასეთ დროსაც სხვების სიტყვებით მპასუხობ...

თამარი – *(ჩუმად)* გუშინ ჩვენმა მკერავმა, გენერალური რეპეტიციისათვის კაბას რომ მაზომებდა, მითხრა: „რა გემართება, თამარ, კაბის მოზომებიდან მოზომებამდე სუქდებიო? პატალას ზომ არ ველოდებითო?“ გარწმუნებ, დღეს ეს მთელ თეატრს ეცოლინება. ბურჭულაძესაც ეს უნდა. ისედაც თვალს არ მაშორებს და ჩემს რეპეტიციაზე სულ დარბაზში გდია!

დემეტრე – მკერავო! ბურჭულაძე! ეგენი ვინ მიყრია! ათასჯერ გითხარი: საქართველოში ახალი კანონებია. ხელშეკრულება თუ გაფორმდა, ნებისმიერი ორგანიზაცია ვალდებულია დეკრეტულ შევბუღებაში გაგიშვას და ხელი შეგიწყოს. ექვს იურისტთან ვიყავი საკონსულტაციოდ.

თამარი – შენმა იურისტებმა ისიც ხომ არ ვითხრეს, რეპეტიციები იმ პიესისა, რომელშიაც მთავარ როლს ვთამაშობ, ლეკრეტიდან ჩემს გამოსვლამდე გადაიდებაო! ხომ არ ვითხრეს, როგორც კი თქვენი მეუღლე ლეკრეტიდან გამოვა და თეატრს დაუბრუნდება, იმ მთავარ როლს ისევ შესთავაზებენო!

დემეტრე – როლს, არა??

თამარი – დიახ, დიახ, როლს და მერე როგორ როლს! ყველა მსახიობი ქალისთვის საოცნებოს, ზღაპრულს!

დემეტრე – აზრზე მოდი, თამარ! დაფიქრდი, რას მეუბნები! რალაც როლის გამო, რალაცა აბდაუბდის, გიორგი ბაკაშვილის ნატრაკალის, ცარიელი, არაფრისმთქმელი სიტყვების გამო მიუსაჯე ჩვენ ბიჭს სიკვდილი? არ გესმის, რომ ის ადამიანი ველარასოდეს მოვევლინება ქვეყანას. იმის მაგივრად გაჩნდება ბევრი ბავშვი, შესაძლოა, უკეთესიც, მაგრამ ის, კერძოდ, ის ადამიანი, აღარასოდეს მოგვევლინება. ახლა იმას ვერავინ ვერასოდეს ვერ ნახავს, ჩვენი ჩათვლით, ახლა ის აღარსად არის!! ახლა ის აღარავინ არის!! ნუთუ გულს არ გიხეთქავს ეს საშინელი სიტყვები: არავინ, აღარსად, არასოდეს! (*თამარი ტირის*) თანაც ეს შენთვის ბოლო შანსი იყო და ეს იცოდი. ახლა შენი მუცელი სამუდამოდ მკვდარია და აღარასოდეს გელირსება ბედნიერება, ვინმე შენს თავზე ძლიერ გიყვარდეს (*პაუზა*). ბიჭი იყო?

თამარი – არ ვიცი, არ მიკითხავს. შენ ისე კარგად გესმის ჩვენი შვილისა, რომელიც ამ ქვეყნად არ ყოფილა და ველარც იქნება, თითქოს მასთან ერთად გაატარე შენი ცხოვრების ყოველი წამი. ასეთი თუ ისეთი, მე მაინც ვარსებობ. ეგებ, მეც გამიგო. გულწრფელად გეტყვი: ალბათ მოჯადოებული ვარ. თითქოს ვილაც ქაჯი თუ ეშმაკი მექაჩება სცენისაკენ. ნორმალური ფიქრი, აზროვნება და შეგრძნება მხოლოდ მაშინ შემიძლია, როცა ვინმე მიყურებს. უღმერთოდ მიზიდავს უცხო, თუნდაც გამოვონილი ცხოვრება. რატომღაც, ჩემო დემეტრე, არ შემიძლია, ვიცხოვრო მხოლოდ საკუთარ, ღმერთისაგან მონიჭებულ გარსში თუ ნაჭუჭში; ვიხუთები ამ სივიწროვეში, როგორც სამუდამო პატიმრობამისჯილი ცალკე საკანში. ჩემთვის აუცილებელია საკუთარი სხეული და არსება გავარღვიო და სხვა ადამიანებთან აღმოვჩნდე... თორემ... თორემ გავიგუდები.

დემეტრე – (*პაუზის შეძლევ*) მესმის... მესმის... ეს უკვე სუფთა სიგიჟეა! ეტყობა, მძიმედ უნდა იყო ავად. კარგი. უკანასკნელად

შევეცდები, როგორმე გიშველო შენცა და საკუთარ თავსაც. ავადმყოფი თავის ავადმყოფობაში დამნაშავე არ არის. ფსიქიატრთან წავიყვან.

თამარი – არა. ვერ წამოვალ.

დემეტრე – რატომ?

თამარი – რომ მიშველოს?!

დემეტრე – გამოჯანმრთელდები!

თამარი – არ მინდა! თუ მართლაც ავადმყოფობაა, ეს ყოფილა მთელი ჩემი სიცოცხლე და ეგ არის!

დემეტრე – *(ხელებს სახეზე აიფარებს)* თვითმკვლელებს ვერ ვიტან! *(პაუზა)*

თამარი – წასვლას აპირებ? *(დემეტრე ღუმს)* არა! არა! ოღონდ ამას ნუ იზამ... ოღონდ ნუ მიმატოვებ... ჩემი კარგი ბიჭი ჩემგან ხომ არ წავა?... შენ ისე კეთილი ხარ... შენ დამაყენე ჩემთვის საოცნებო გზაზე... შენ მიშველე... შენ დამეხმარე... დემეტრე, მე ხომ ძალიან, ძალიან, ძალიან მიყვარხარ... *(პაუზა. დემეტრე ადგება, ჩანთას ტახტზე დადებს, აბაზანიდან გამოიტანს საპარსს, კბილის ჯავრისს; რამდენიმე პერანგს, ყელსაბამს, წიგნსაც; ჩადებს ჩანთაში, იღებს ჩანთასა და ლაბადას, ჯიბეში ვასალებს იპოვნის და მავიდაზე დადებს. თამარი გაუნძრევლად შესცქერის, დემეტრე კართან შედგება)*

დემეტრე – რა უბედურებაა!

თამარი – უბედურება და ეგეთი?! *(დემეტრე სწრაფად გადის – კარზე შუბლმძივრდნობილი თამარი დიდხანს დგას. მერე ტახტზე პირქვე დაევდება. კარის ზარია. თამარი წამოხტება და კართან მიიღებს. კარს გამოაღებს. დირეზე ბაკაშვილია)*

გიორგი – კარს ასე ღონივრად ნულარ მისურავთ. ძალღი კარის სახელურზე მივაბი. შინ რომ შემოგვეშვა, თქვენი მოღური ფეხსაცმლიდან აღარაფერი დარჩებოდა. გიორგი, დაჯექი! დაჯექი რომ გეუბნები!

თამარი – ბატონო გიორგი... მაპატიეთ... ახლავე გადავიცვამ, არ გელოდით და... *(კარს უკან გაუჩინარდა)*

გიორგი – *(კორიღორიდან)* საღამო მშვიდობისა! ამ ჩემ გიორგის ვასეირნებდი და ვხედავ, სინათლე გინთიათ. მაპატიეთ, გაუფრთხილებლად გეწვიეთ; არ მინდოდა, შემეწუხებინეთ და ვიფიქრე, მეზობლურად, შინაურულად ვესტუმრები-მეთქი! შეიძლება, შემოვიდე?

თამარი – აბა, რა! მობრძანდით, ბატონო გიორგი, ძალიან გამახარეთ.

გიორგი – *(შემოდის)* ეს ვინ არის? მემკვიდრე შეგეძინათ? *(ბავშვის საწოლიდან პლუმის მაიმუნს ამოიღებს)* რა უცნაური ფანტაზია გქონიათ?! ამ სიმახინჯეს რა უნდა ბავშვის საწოლში? ლამაზი საბანიც რომ უყიდიათ! სკამიც! თუ პატარას ელოდებით? *(თამარს შეხედავს)* არაფერი გემჩნევათ.

თამარი – არა, არ ველოდები.

გიორგი – ესე იგი, ყველაფერი ეს ამ უმახინჯეს სათამაშოს უყიდეთ? ვერ ვუყურებ! ეს რა საშინელებაა!! არ დავიზარებ და თუ არ გეწყინებათ, ნაგავში გადავუძახებ. ნაგავსაყრელი სადა გაქვთ?

თამარი – სადარბაზოში, კიბის მარცხნივ.

გიორგი – დემეტრე შინ არის?

თამარი – არა. არ გახლავთ.

გიორგი – ასე გვიან სად გააგზავნეთ? მალე მოვა?

თამარი – არა. არ მოვა.

გიორგი – იჩხუბეთ? არა უშავს, ხდება ხოლმე.

თამარი – არ გვიჩხუბია.

გიორგი – მივლინებაშია?

თამარი – დიას.

გიორგი – და სულ არ ეშინია, თქვენსავით ლამაზ ქალს მარტოდ რომ სტოვებს? შეშლია ჩემს კლასელს! თუმცა, ალბათ, ამ საზარელი ურჩხულის იმედი აქვს. ხომ ასეა?

თამარი – დიას, ეს მაიმუნი ჩემი ძველია.

გიორგი – ხედავთ? ყველაფერი გაირკვა. კაცობრიობის დასაბამიდან ასე იყო: მზეთუნახავებს გველეშაპები და ურჩხულები იცავდნენ. ახირებულ ხალხს ვერ ვიტან, თუმცა, ბოლოსდაბოლოს, ყველაფერი იოლი და მარტივი აღმოჩნდება-ხოლმე. *(ნელა დადის, ყველაფერს ათვალთვრებს)* ეს ხმალალმართული ლამაზმანი უფაროდ რატომ არის? ჟანა დარკია თუ ათინა-პალადა?

თამარი – არა, ეს კორნელის თუ რასინის პერსონაჟი უნდა იყოს.

გიორგი – ისეთი საშინელი დრო და ომებიც ყოფილა ამ ქვეყნად, როცა მზეთუნახავებიც კი იბრძოდნენ ვაჟკაცების მხარდამხარ; თუმცა ქალი ღმერთმა მხოლოდ იმიტომ გააჩინა, რომ სიკვდილი კი არა, სიცოცხლე გვაჩუქოს! როგორც ლათინები იტყოდნენ: ნე გიადიუმ ტოლას მულარ – ხმალს ნუ აღმართავ, ქალო! იცით, ძალიან მომწონს აქაურობა. მყუდროდ მოწყობილხართ, ბავშვის

ეს ცარიელი ავეჯიც ოპტიმისტურად და იმედინად ანათებს. რატომღაც ამ წუთას, თქვენთან ვიგრძენი, როგორ გავსივდი და გავნივთდი. დიან, სამწუხაროდ, გაენივთდი – განვხორციელდი კი არა... ახლა ასე მოვიქცეთ: რახან ბავშვს არ ელოდებით, ცოდვად არ ჩაგვეთვლება, თითო ჭიქა გადავკრათ (*მხარზე გადაკიდებულ მოღური ჩანთიდან ბოთლს ამოიღებს*)

თამარი – ბოდიშს გიხდით, მაგრამ მე ვერ დავლევ... ცოტა...

გიორგი – (*აწვევტილებს*) ავად ხომ არ ხართ? გეტყობათ... დღეს, რაღაც, ფერმკრთალი მეჩვენებით... მაგრამ ძალიან გინდებათ. არა უშავს, ერთ ყლუბ შავ ლენოს ჯერ არავინ მოუკლავს. (*თამარს ჭიქები გამოაქვს, დაასხამს*) გაგიმარჯვოს, თამარ, მშვენიერი, შესანიშნავი მსახიობი ბრძანდებით. თქვენს რეპეტიციებს ვესწრებოდი და ძალიან მომწონდა. ჩემი აზრით, ამ როლში ძალიან დიდი წარმატება გექნებოდათ...

თამარი – (*აწვევტილებს*) კი, მაგრამ წარსულ დროში რატომ მელაპარაკებით?

გიორგი – იმიტომ, რომ თეატრიდან მოვიდვარ. ხელჩართული ბრძოლა გამიმართეს; თქვენთვის ლომივით ვიბრძოდი, მაგრამ, ამ გამოთქმისთვის ბოდიში, ვირივით დამამარცხეს. მთავარმა რეჟისორმა: ჩადუნელს ვერ ვხედავ ამ როლშიო. დამიჯერეთ, ყველაფერი ვიკისრე, რაც შემიძლო და არ შემიძლო, ან არ ვკადრულობდი, მაგრამ... გამოგიტყდებით, თქვენთვის კი არა, უფრო სპექტაკლისთვის ვიბრძოდი, მაგრამ რას გააწვობ? სპექტაკლის „ხაზინი“ ის არის. პიესას უკან ველარ გამოვართმევ; ჰონორარი კარგა ხანია გაფლანგა ჩემმა ჟანამ. თანაც ჩვენი ამასწინა პიესიდან კარგი სპექტაკლი გამოიყვანა! მოდი, ერთად განვსაჯოთ: მტყუანია თუ არა თქვენს წინაშე? ბურჭულაძე ხომ იმისი ცოლია! რჩეული! რაც უნდა წაიკითხოს, მთავარი გმირი ქალის როლში ყოველთვის იმას წარმოიდგენს, ადამიანს, რომელიც ყველა ქართველ ქალთა შორის ამოირჩია. თითქმის ყველა გენიალური რეჟისორი თავის სპექტაკლებსა და ფილმებში, გენიალური მხატვრები კი ტილოზე – მხოლოდდამხოლოდ საკუთარ მეუღლეებს, საყვარლებს ან რჩეულებს აკავებდნენ და ხატავდნენ. ვინ დაძრახავს ან გაკიცხავს მათ? ასეთ შემოქმედებს ჭეშმარიტება და ფანტაზია ისე აქვთ ახელილი, ძნელად მიხვდები – აქტრისა ბევრს იმიტომ თამაშობს, რომ მთავარი რეჟისორის

ცოლია, თუ ცოლი იმიტომ არის, ბევრს რომ თამაშობს. შემოქმედიც ხომ ადამიანია? ჰომო ესტ! (პაუზა)

თამარი – ესე იგი... ხვალ დილით... რეპეტიციასზე არ უნდა მივიდე?

გიორგი – სამწუხაროდ. მთავარს თვითონ უნდოდა, თქვენთვის დაერეკა. მაგრამ ვუთხარი, ჩემი მეზობელია, შინ მივიდივარ, ბარემ შეეუვლი და ყველაფერს ვეტყვი-მეთქი! (აღგება) ძალიან დიდ ბოდიშს გიხდით, ასეთი შავი ამბები რომ მოგიტანეთ, მაგრამ პირადად მე, გიორგი ბაკაშვილს, ძალიან მინდოდა, სულელური და, გამორიცხული არ არის, უტაქტო, უხამსი სცენები თავიდან აგეცილებინათ (პაუზა)

თამარი – რას ბრძანებთ? თქვენ საბოდიშო რა გაქვთ? პირიქით... თქვენი... ძალიან მაღლობელი ვარ. მაპატიეთ, ასე ცუდად რომ დაგხვდით, მაგრამ ცოტა დაღლილი ვარ და... თუმცა ამას რა მნიშვნელობა აქვს... მაპატიეთ... ბოდიში...

გიორგი – აბა, წამსვლელ-დამრჩენისა იყოს! (კიდევ ერთ ჭიქას დაისხამს და დაღვს) ახლა გავიქცევი. მშვიდობიან ღამეს გისურვებთ... ეცადეთ, გულთან ძალიან ახლოს არ მიიტანოთ, რაც მოხდა. კარგზე იფიქრეთ. მშვენიერი, ღამაში ქალი ბრძანდებით, ვინ იცის, რამდენი ტკბილი მოგონებები გექნებათ. ბოლოსდაბოლოს, დემეტრე გაიხსენეთ. ისე ძალიან უყვარხართ, როგორც მე მიყვარდა სიმღერის მასწავლებელი, მეორე კლასში რომ ვიყავით; ანუ უიმედოდ და სამუდამოდ! მე ხომ თითქმის მიყვარხართ, ისე როგორც ის პერსონაჟი მიყვარს, თქვენ რომ უნდა გეთამაშათ. გაგეცინებათ და ველარაფრისთვის მომიცლია! ძლივს მივალწიე იმ რანგს, რასაც მივალწიე და ახლა მოღუენების უფლება აღარა მაქვს, სულ ვმუშაობ. მიხარია, რომ ამ აურზაურში ერთმანეთი დავინახეთ (ხელზე კოცნის) ხანმოკლე იყო ეს ნეტარება, მაგრამ ვინ იცის? ამქვეყნად ყველაფერი ხდება. მოკიდეთ ხელი თავვასას და გვესტუმრეთ. (გადის)

თამარი – ღამე მშვიდობისა, ბატონო გიორგი. გმადლობ, რომ შემოგვივარეთ. (კარს მიკეტავს, ოთახში ბრუნდება, იატაკიდან მაიმუნს აიღებს, გაწმენდს. კარის ზარია, თამარი მაიმუნიანად ვარბის, კარს აღებს, ისევ ბაკაშვილია)

გიორგი – დანაპირები უნდა შევასრულო: მომეცით ეგ საფრთხობელია, გადავაგდე, თორემ საშინელი სიზმრები დაგტანჯავთ.

თამარი – *(მაიმუნს მიიხუტებს)* არა, საჭირო არ არის. ნუ შეწუხდებით... მერე... ხვალ... თვითონ მოვუვლი.

გიორგი – თქვენი ნებაა! *(მიდის. თამარი ოთახში შებრუნდება. დიდხანს დგას მაიმუნით ხელში. შორიდან სიძღერა ისმის. თამარი კი ისევ დგას. მერე გააბოლებს. ჯერ ფანჯრიდან იხედება. მერე დინჯად მივა ტელეფონთან. ნომერს აკრებს)*

თამარი – ბატონო გიორგი, მიხვედით? უკვე შინა ხართ? დიდი ბოდიში ასე გვიანი ზარისათვის... ქალბატონ ჟანასაც ვუხდი ბოდიშს. დიახ, დიახ, ისევ მე ვარ, ჩადუნელი. ბატონო გიორგი, ამ თქვენ პიესაში, ჩვენი თეატრი რომ დგამს, მეორე აქტში ერთი ეპიზოდი: ფოსტალიონს წერილი მოაქვს... დიახ, დიახ, ორიოდე ფრაზა აქვს. დიახ, მსახიობი უკვე შერჩეულია. გავთავხედდები და გთხოვთ... არ შეგიძლიათ, მთავარს სთხოვოთ, ეგებ, მეც დამნიშნონ? დიახ... დუბლიორად... ერთს ის ითამაშებს და მეორეს – მე... მესმის... მესმის... რა თქმა უნდა, ნებისმიერს შეუძლია ითამაშოს... მაგრამ... თუ შეიძლება... ძალიან თუ არ შეწუხდებით, თუ ძალიან უხერხული არ არის, ეგებ მიშუამდგომლოთ ან უკეთესი იქნება, სთხოვოთ მთავარს. ძალიან გთხოვთ... თუ შეიძლება... *(თანდათან ბნელდება. განათებულია მხოლოდ ხმალოლოერებელი ქალის ქანდაკება)*. გთხოვთ... გემუდარებით...

ფარდა